

"Vă spun că de vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(St. Evanghelic după Luca 19, 39-40)

PARAVOIE CĂROR

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

Anul I, Nr. 1, SEPTEMBRIE 2003

Apare la sfârșitul lunii

5 500 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

Corneliu Zelea Codreanu

13 sept. 1899 – 30 nov. 1939

[CĂPITANUL]

La 13 septembrie s-a născut cel mai mare organizator, educator și luptător naționalist și creștin român, martir al neamului românesc

"Soluțiile lui sunt valabile în imediat și în veșnicie. Istoria nu cunoaște un vizionar cu un spirit mai practic și atât de pricepere în lume, sprijinită pe un suflet de sfânt."

(Emil Cioran – Glasul strămoșesc, 1940)

DE CE "CUVÂNTUL LEGIONAR" ?

Am fost întrebat de diverși amici de ce trebuia să mai apară și publicația noastră: și așa sunt multe, majoritatea nu spun mai nimic, iar în spectrul politic în care noi ne situăm ce era de spus s-a spus demult, și oricum, se chină diverse publicații mici (bineînțelese, ca fira) să lămurească niște lucruri deja clare în conștiința opiniei publice.

Nu mai știu ce am răspuns, dar motive pentru apariție sunt destule, de exemplu:

Marile cotidiene nu amintesc aproape niciodată de noi, iar atunci când o fac, minimizează și deformează activitatea noastră în cazul cel mai bun, dar de obicei inventează, mint sau se exprimă ca niște bravi comuniști "alarmiști" de amploarea sau de pericolozitatea activităților noastre. În paranteză fie spus, mulți s-au întrebat de ce unii ziaristi se încrâncenează să prezinte Mișcarea Legionară în culori atât de sumbre: se practică presiuni? Nu, nici vorbă! Rămâne la aprecierea ziaristului pentru una din două: ori cenzură, ca pe vremea lui Ceaușescu, ori trambulină de lansare în ochii marilor stăpâni.

În ultimii ani, destule ziare și reviste au abordat "problema" Mișcării Legionare, mai mult sau mai puțin obiectiv, de multe ori vădind o inacceptabilă necunoaștere a istoriei naționale.

Desigur, sunt publicații editate de diverse fundații, care apar de ani de zile, de mare valoare, de o mare înțelegere intelectuală, dar care, pe noi cei care edităm această revistă nu ne mulțumesc deloc. Poate suntem noi mai puțin sofisticati decât domniile lor. Noi credem că acest gen de conținut este tot mai bun de a îndepărta de la o cunoaștere simplă și directă pe omul de pe stradă, pe care noi dorim să-l avizăm asupra adevărului.

În legătură cu publicațiile prolegionare declarate sau nu, mai avem o obiecție importantă: din dorința de a promova o anumită imagine unor persoane care au influențat în mod negativ (eufemistic vorbind) evoluția Mișcării Legionare, deturându-le de la înalte idealuri și transformându-le într-un partid oarecare, respectivele publicații deformează diverse informații care, ajungând la cititorul neavizat, perpetuează confuzia și nelămurirea.

Tot pentru a evita confuziile, nu vă lăsați amăgiți de pretențiile unor oameni sau unor publicații că ar deține monopolul asupra Mișcării Legionare, declarații favorabile dușmanilor ei, dar și dușmanilor țării românești.

În ultimul rând, dar de primă importanță, noi ne-am propus ca prim scop al activității noastre să apărăm puritatea de cristă a doctrinei legionare pentru care sute de martiri ai neamului românesc au plătit tributul suprem.

Aparent, sunt și alte publicații care încearcă să convingă cititorii că, de exemplu, pentru ei, Corneliu Zelea Codreanu reprezintă fauritorul Mișcării Legionare, dar le vine greu să îl pomenească, iar atunci când o fac, îl scriu numele pe jumătate. Alții declară că nu îl se poate reproșa nimic,

căci tot ce fac este mecanic conform prescripțiilor și normelor lăsate de Căpitan: le-aș propune să se gândească la minciuna prin omisiune. Dacă înaintea adevărului mai există și altceva în afară de Dumnezeu, poate eu dreptate.

Cu riscul de a vă plictisi va trebui să spun totuși și ceva despre conținutul publicației. Dorința noastră este de a fi tot timpul ancorată în actualitate, în așa fel încât cititorul să poată constata singur care este poziția noastră în legătură cu evenimentele sau în legătură cu disputele politice sau de alt fel la ordinea zilei, începând în felul acesta să cunoască soluțiile MIȘCĂRII LEGIONARE în diverse probleme. Totuși vor exista pagini pentru istorie, obligatorie înainte de a începe să citeți literatura de specialitate: vă vom prezenta și marile evenimente ale Mișcării Legionare, care au influențat direct desfășurarea istoriei naționale, și nu în ultimul rând, dorim să ținem, prin corespondență, o strânsă legătură cu toate categoriile de cititori. Vă promitem să vă răspundem la orice întrebare legată de Mișcarea Legionară.

Vrem să vă mărturisim că pentru noi principala problemă este și va fi profesionalismul de care va trebui să dăm dovadă în fața cititorilor, pentru a-i cuben, pentru a da ziarului forma și conținutul potrivite. Ne va fi foarte greu, dar cu ajutorul lui Dumnezeu și îngăduința dumneavoastră vom ajunge pe făgaș.

Și acum altă problemă care ni se pune în față: pentru cine scriem? În primul rând, pentru tineri, și de aceea toți făuritorii acestui ziar sunt tineri. Privind lucrurile din punct de vedere politic, această publicație vrem să ajungă în mâinile camarazilor, ale indiferenților și ale "tovarășilor" de orice vârstă. Să vă explic cum devine cazul: în primul rând ne adresăm camarazilor din diaspora pentru a-i ține la curent cu activitatea noastră, cu preocupările noastre, cu dispozițiile noastre. Pentru ei însă vom vorbi mai puțin de doctrină, de istorie, de adevărurile noastre, pe care ei le cunosc la fel de bine ca și noi. Am numit "indiferenți" pe cei care nu cunosc mai nimic sau chiar nimic despre Mișcarea Legionară sau cei care au început să își dea seama că au fost intoxicați o viață întreagă cu minciuni despre Legionă și legionari: ei sunt oamenii speranțelor noastre! Am fi mulțumiți să ne citească și "tovarășii", pentru ca să vadă că zecile de mii de legionari pe care i-au omorât, au lăsat urmași care nutresc aceleași sentimente pentru ei ca și înaintașii lor.

Închei, subliniind încă o dată că pentru noi va fi un început de drum greu, plin de lipsuri de tot felul, dar am prevăzut toate acestea și plecăm la treabă hotărâți și voioși, cu credința în Dumnezeu și veșnica noastră încredere în marele bun simț românesc care va reuși să învingă indiferența și lehamitea.

CU DUMNEZEU ÎNAINTE !

Nicador Florea Zelea Codreanu

STRĂBUNII ȘI-AU PUS SPERANȚELE ÎN VOI ...

Uneori mă gândesc la voi, dragi tineri, și încerc să desprind chipuri din mulțime: oare, vor exista printre voi un Banea, un Furdul, un Cotigă? Dacă da, oare ce așteptați ca elanul vostru tineresc să rupă zăgăzurile indiferenței, ale neîncrederii în viitor, ale dezamăgirii? Vă strâng sufletele eroilor care au sperat și au luptat de-a lungul veacurilor, vă cheamă să duceți mai departe flacăra credinței, să îmbogățiți moștenirea lăsată; nu le simțiți chemarea? Știu, unii dintre voi sunteți împovărați de grijile materiale care tind acum să copleșească majoritatea românilor, alții sunteți prea ocupați să vă afirmați (din păcate, unii vor cu orice preț: nu contează că prețul plătit pentru bunăstarea materială sau afirmarea socială înseamnă, de fapt, chiar scurgerea propriei vieți alergând după himere). Dar mă adresez nu acestei din urmă categorii, ci celor care mai cred că se mai poate schimba ceva în bine în această țară, cei care au curajul să încerce măcar.

Așa cum spunea odată un mare educator al tineretului, Căpitanul, absența tineretului din viața publică a țării este cel mai grav lucru pentru că denotă lipsa de sănătate a unui popor; tineretul înseamnă viitorul, iar dacă manifestarea tineretului este inexistentă, atunci nu mai avem viitor. Iar manifestarea nu înseamnă doar să-ți "faci datoria de cetățean": să muncești, să faci copii și să-ți achiți datoriile către stat. Cred că înseamnă ceva mai mult: dacă ești nemulțumit de starea actuală de lucruri de la noi (și cei mai mulți sunt; pretutindeni, inclusiv în mass-media se dezbate nesiguranța zilei de mâine din toate domeniile), atunci de ce nu încerci să iei altitudine? Vei spune că nu se face primăvara cu o floare și că tu nu poți schimba nimic. De aceea s-au întâmplat toate nenorocirile României: pentru că fiecare a zis: eu sunt prea mic, nu pot face nimic și "capul plecat, sabia nu-l taie". Ei bine, au fost atâtea cazuri când au fost tăiate tocmai capetele plecate, că prea se oferea! Sau nu-l taie, dar ... capul face, capul trage! Chiar tu singur poți face mult: să schimbi părerea celor din jur, aceștia, la rândul lor, vor schimba părerea altora și așa mai departe, pe principiul bulgăreului de zăpadă care se rostogolește și formează o adevărată avalanșă, multe lucruri rele din societatea de azi se pot schimba. Nu-ți va veni nici ție să crezi ce poate face un singur om care nu deznădăjduiește, oricâte piedici l s-ar pune în cale, și care luptă pentru afirmarea binelui, pentru că nu luptă singur, ci-l are pe Dumnezeu alături.

Dacă noi nu ne ajutăm pe noi înșine, cum putem fi atât de naivi încât să credem că ne va ajuta "big brother", "unchiul Sam" sau cum vreți să-l mai spuneți? (Înainte l se spunea "marele prieten de la răsărit", "poporul eliberator") De fapt, pentru cine are ochi de văzut, "big brother" (și mă refer chiar la trambitata emisiune de la Prima TV, emisiune uluitoare alegorică - dacă mă pot exprima astfel!) este cel care te supraveghează neconștient, chiar când dormi și care dă comenzi pe care tu trebuie să le execuți necondiționat, altfel ești eliminat din joc. Ești sigur că asta îți dorești? Dresaj? De ce să nu te autoeduci să fii mai competitiv, ca să nu fii nevoit să accepți tu condițiile altora?

Cred că ostașii lui Ștefan cel Mare ar privi cu dispreț la urmașii lor de acum, indiferenți, neputincioși în lupta cu răul din ei și din jur, abrutizați de înșelăciune și de boli sufletești. Ei n-au stat să calculeze șansele împotriva năvălitorului câtă frunză și iarbă, ci au intrat în luptă ca să-și apere viața. Vei spune că nu e o situație similară, că nu suntem atacați, ca să trebuiască să te aperi. Ei, chiar așa? Cum nu suntem atacați, când zilnic ni se reduc șansele la viață, când toate prețurile cresc și salariile se mențin constante, în așa fel încât devii muritor de foame deși muncim, când spitalele nu pot să asigure sănătatea, deși plătim lunar pentru asta, când dăm bani pe ziare ca să aflăm minciuni, când se pun taxe și suprataxe pe același produs, iar "aleșii" se plimbă nonșalant în limuzine prin străinătate, fără a aduce vreun beneficiu real țării, când suntem agresați psihic de știri alarmante și contradictorii din diverse domenii, când nu știm dacă mai apucăm vârsta pensiei, iar dacă o apucăm, nu știm dacă o să avem într-adevăr o pensie deși am cotizat pentru ea, când, în sfârșit, cei care, prin definiție, ar trebui să vegheze pentru noi ne vând pe nimic și apoi tot de noi râd: ne-au păcălit, i-am ales! Nu suntem atacați, sau aplicăm politica acelei păsări ciudate care, când simte un pericol, își ascunde capul în nisip, considerând că se protejează astfel, dar lăsându-se expusă în totalitate?

Iarăși îmi amintesc de marele luptător naționalist român, Corneliu Zelea Codreanu care spunea: "Să nu se uite că tot ceea ce fac acești politicieni, fac pe carnea și sângele nostru. Bine sau rău, acești oameni și-au trăit viața; de-acum urmează a noastră." (citată din memorie, aproximativ ca formă, dar exact ca înțeles)

Vei spune: la viitoarele alegeri voi vota cu alții. Cu cine?? Nu v-au dezamăgit, pe rând, toți care au fost până acum la guvernare? Ce vă face să credeți că-și vor schimba atitudinea? N-aveți experiența promisiunilor neonorate, sub cele mai diverse și uluitoare pretexte? Credeți că noile partide apărute, cu "vechi" persoane cu vechi deprinderi, aceleași care au "migrat" dintr-o parte în alta, cu amalgam de concepții, vor rezolva măcar unele dintre multiplele probleme cu care ne confruntăm la ora actuală? "Țara aceasta piere din lipsă de Oameni, nu din lipsă de programe"; "Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie de un mare om politic, așa cum greșit se crede, ci de un mare educator", spunea Șeful Mișcării Legionare. Câtă dreptate avea (și are) se vede clar și acum. "Reforma omului, nu reforma programelor politice"; iar aceasta nu se poate decât prin aportul înnoitor al tineretului.

Poate vă gândiți să intrați în diverse partide "de anvergură", cu intenția sinceră de a face ceva bun pentru oameni și țară? Dar partidele acestea deja sunt pline de tineri care își așteaptă la nesfârșit locul măcar pentru un post mărunț de consilier!

Sau poate vă gândiți că e mai simplu să emigrezi, că acolo e mai ușor să te realizezi material și profesional. Credeți că noi tineretul român ne putem muta în corpore în alte țări, credeți că ne vor primi cu brațele deschise? Doar știți condițiile, din ce în ce mai grele de emigrare, și n-au trecut decât 12 ani de la începerea exodului populației estice spre Occident! Dar peste alți doi sau trei ani? Dar părinții voștri?

De obicei, publicațiile cu tentă legionară apărute după 1990 și până acum au opus imaginea tineretului de atunci, naționalist, creștin, generos, gata să se sacrifice pentru un ideal, imaginii tineretului de azi, superficial, gâlăgios, grăbit, materialist. N-au lipsit nici scenariile sumbre, anunțând apocaliptic că este prea târziu, aproape tot mapamondul fiind satanizat, că se decide, oricum, peste vrerea noastră. Mă întreb: atunci de ce nu-și pun ștreangul de gât? trăiesc doar pentru a cărâi neconștient?

Oare au dreptate?

Rădăcinile unui viitor mai bun există (le-au sădit cu trudă și suferință toți marii noștri înaintași), iar dacă rădăcinile sunt încă vii, roadele nu vor întârzia să se arate, chiar dacă pomul ar fi retezat de la pământ. Din rădăcini vor ieși tulpini, întâi frave, apoi vor crește, se vor întări, se vor ramifica, vor cuprinde cerul cu brațele, vor înflori și vor rodi. Iar dacă o nouă furtună ar reteza pomul înflorit, din adâncuri va porni din nou spre lumină, neînfrântă, viața. Pentru că acest pom miraculos al credinței în bine, în adevăr, în lumină, în dreptate nu a putut fi uscat oricât vitriol s-a turnat peste el, oricâte tone de murdărie s-au aruncat peste el ca să-l sufocă; trăsnete nu l-au ars, dușmanii n-au reușit să-i rupă și ultimul fir de rădăcină, iar sârmele ghimpate și mitralierele îndreptate spre el n-au reușit încă să-i sperie sau să-i extermine pe toți temerarii care au dorit să-i urmeze exemplul, pentru că viața înseamnă luptă și risc. Nu cred că oamenii, dar toți oamenii, să ajungă vreodată în stadiul de animal, adică scopul vieții lor să devină doar plăcerile și munca, oricâte scenarii pesimiste aș asculta. O scântie de suflet este suficientă pentru a incendia o întindere necuprinsă de uscăciune. Cum suntem creația lui Dumnezeu (nu cred în faimoasa teorie darwinistă, nici în întâmplare), un suflu divin există dintru început în toți, chiar dacă în unii abia mai pălpăie sau în alții s-a stins deja.

De aceea, eu încă mai sper într-o revenire a tineretului în viața publică a țării, pentru că viitorul îi aparține. Haideți să încercăm, să vedem dacă se mai poate recupera ceva din tot acest timp irosit în blazare, să ne demonstrăm nouă înșine că reprezentăm o nouă filă glorioasă în cartea neamului românesc!

Aștept sugestiile voastre în scris, cu promisiunea că vom publica scrisorile cele mai bune, iar cei care vor trimite constant articole vor deveni membri ai colegiului de redacție.

Nicoleta Codrin

Redactor șef:

Colegiul de redacție:

Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Nicoleta Codrin

Radu Constantin, Emilian Ghica, Corneliu Mihai

Nicolae Badea

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București

(zona Circului - intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. Vasile

Lașcă)

Vineri între orele 16⁰⁰ - 20⁰⁰ și sâmbătă între orele 12⁰⁰ - 17⁰⁰

tel.: (021) 610 3578 / 0745 074493

e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com

ISSN 1583 - 9311

LEGIONARISMUL – INTERZIS DE LEGISLAȚIA ACTUALĂ ?

Chiar în numărul din 8 sept. 2003 al ziarului România liberă a apărut o notă în care se spune că Mișcarea Legionară este interzisă.

Trebuie menționat de la început că legislația internă nu interzice nici măcar nu pomenește cuvântul "legionar"; pe lângă faptul că Mișcarea Legionară nu este etichetată ca "extremistă", "totalitaristă", "fascistă", "nazistă", nici măcar nu a intrat în ancheta Tribunalului de la Nürnberg, spre deosebire de fascism și de nazism (care au fost condamnate pentru crime împotriva umanității) și de celelalte mișcări naționaliste (care au fost condamnate pentru colaboraționism).

Nici măcar regimul comunist instaurat începând din 1947, timp de 50 de ani nu a găsit de cuviință să condamne Mișcarea Legionară ca atare, printr-un proces, deși zeci de mii de legionari tineri și bătrâni și elevi din Frățiile de Cruce au fost închiși, torturați, asasinați.

S-a discutat extrem de mult pe marginea ordonanței de urgență a guvernului, OUG 31/2002, privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob, de aceea nu vom insista asupra acestui subiect, mai ales că legionarii nu sunt amintiți, neîntrând sub incidența acestei legi.

Legea privind siguranța națională a României (legea 51/1991) este singura care face referire expresă la legionari. Astfel, după ce se vorbește în art. 1 despre "climatul de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statuate prin Constituție", în art. 3 se menționează: "Constituie amenințări la adresa siguranței naționale a României următoarele: inițierea, organizarea, săvârșirea sau sprijinirea în orice mod a acțiunilor totalitariste sau extremiste de sorginte comunistă, fascistă, legionară sau de orice altă natură, rasiste, antisemite, revizioniste, separatiste care pot pune în pericol sub orice formă unitatea și integritatea teritorială a României" (lit. h) - sublinierile îmi aparțin.

Dar:

1) Mișcarea Legionară nu a fost de tip totalitar, ci autoritar (ceea ce este cu totul altceva), și nici extremistă. Aceasta o susțin persoane competente în materie, obiective, cum ar fi istoricul austriac Walter Hagen (nota bene: austriac, nu german sau italian): "Ea [Garda de Fier] nu era totalitară, ci autoritară, ceea ce este cu totul altceva, nu era agresiv-naționalistă, ci conservativ-națională, chiar și pe tărâmul cultural; nu era de extremă dreaptă în sensul unei politici reacționare sau chiar de susținere a capitalismului, ci era social-reformatoare; ea nu se întemeia, ca fascismul și național-socialismul, pe mica burghezie (...), ci înainte de toate, pe tărănimea română și pe tineretul intelectual, pe studentime. (...) Codreanu avea mai mult profilul unui profet religios decât acela al unui șef de partid. Cei care-l urmau îl venerau ca pe un sfânt." ("Die Geheime Front")

Iată și explicațiile date de dicționar:

totalitar = (despre state, regimuri și doctrine politice) - care aplică sau preconizează dictatura unei minorități, majoritatea populației fiind lipsită de drepturi și de libertăți

autoritar = căruia îi place să uzeze (și uneori să abuzeze) de dreptul de a comanda, de a da dispoziții.

De totalitarism s-au făcut într-adevăr vinovați comuniștii, dar nu acesta este subiectul articolului de față.

2) Despre rasism nici nu se poate vorbi referitor la legionari, ci la germani (rasism = ideologie bazată pe credința că există o ierarhie între grupuri umane, rase - conform Larousse)

3) Antisemitismul este definit de același Larousse ca "doctrină sau atitudine de ostilitate sistematică față de evrei"; subliniez importanța cuvântului "sistematică" pentru că așa-zisa "ostilitate" legionară față de evrei a fost doar declarativă și ocazională, nicidecum sistematică - de fapt, reacție de apărare (a se vedea, în acest sens, pagina următoare a ziarului); doar comunismul a fost declarat ca dușman perpetuu.

4) Despre revizionism, ce să mai discutăm! Primii acuzați ar trebui să fie istoricii care susțin adevărul că Basarabia este pământ românesc!

5) Separatism - iată, de fapt, adevărata denumire a regionalizării! Din câte știu, nimeni nu a deschis vreo anchetă pentru tendințele separatiste ale UDMR care mai este și partid parlamentar, iar când se ridică voci împotriva regionalizării (a se citi "separatism"), sunt taxate ca retrograde. Oricum, de orice ar putea fi acuzat legionarismul, numai de separatism nu!

Atunci, cuvântul "legionar" introdus în lege poate fi o eroare a legiuitorilor? N-ar fi primul. Lipsa de temelie în privința legionarilor este evidentă.

Un argument deloc neglijabil în favoarea pledării inconsecvenței acestei legi: toți legionarii notorii deținuți politici în perioada 1948-1964 au primit și primesc pensie de deținut din partea statului român. Adică statul plătește suplimentar unor oameni care reprezintă un potențial pericol pentru siguranța națională?

Art. 4 al aceleiași legi revine năucitor, în favoarea atenuării art. 3, "Prevederile art. 3 (dec. precedentul, cel care considera legionarismul amenințare la adresa siguranței naționale - n. red.) nu pot fi interpretate sau folosite în scopul restrângerii dreptului de apărare a unei cauze

legitime, de manifestare a unui protest sau dezacord ideologic, politic, religios ori de altă natură, garantate prin Constituție sau legi", iar art. următor, 5, subliniază ideea exprimată în art. 1 și 4: "Siguranța națională se realizează în conformitate cu legile în vigoare și cu obligațiile asumate de România prin convențiile și tratatele internaționale referitoare la drepturile omului la care este parte." Ori, Constituția României și tratatele internaționale referitoare la drepturile omului nu consideră legionarismul un pericol, așa cum am mai menționat, deci legea siguranței naționale a adăugat cuvântul "legionar" "în plus".

Bine! (vorba să fie că "bine", dar să trecem mai departe)

Art. 13: "Situțiile prevăzute de art. 3 constituie temei legal pentru a se solicita procurorului, în cazuri justificate, cu respectarea Codului de procedură penală, autorizarea efectuării unor acte în scopul culegerii de informații constând în interceptarea comunicațiilor, căutarea unor informații, documente sau înscrise pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui (...). Cererea de autorizare se formulează în scris și trebuie să cuprindă date sau indicii din care să rezulte existența uneia din amenințările la adresa siguranței naționale prevăzute de art. 3"

Deci simplul fapt de a declara apartenența la legionarism te pune sub urmărirea discretă a Serviciului Român de Informații.

Perfect, căci vor avea ocazia să constate direct, fără dubiu, faptul că legionarii nu pun în pericol, sub nici o formă, unitatea sau integritatea teritorială a României (acesta este, de fapt, obiectul legii siguranței naționale)

În plus, art. 16 stipulează că "Mijloacele de obținere a informațiilor necesare siguranței naționale nu trebuie să lezeze, în nici un fel, drepturile sau libertățile fundamentale ale cetățenilor, viața particulară, onoarea sau reputația lor, ori să li supună la îngrădiri ilegale. Orice persoană este protejată prin lege împotriva unor astfel de imixțiuni sau atingeri. Cei vinovați de inițierea, transmiterea ori executarea unor astfel de măsuri, fără temei legal, precum și de aplicarea abuzivă a măsurilor de prevenire, descoperire sau contracarare a amenințărilor la adresa siguranței naționale, răspund civil, administrativ sau penal, după caz."

În final, se prevede că urmărirea penală a infracțiunilor prevăzute în această lege se efectuează de către organele procuraturii.

Care sunt sancțiunile pentru legionarism?

Concret, nici una!

Rezumând, legionarismul este considerat de această lege ca fiind o amenințare la adresa siguranței naționale, dar nu o infracțiune. Activitatea pe această linie va fi urmărită discret de SRI, fără a leza în vreun fel libertatea individuală, iar abia când se va stabili că acțiunile legionare pun în pericol integritatea teritorială a României se va începe o anchetă penală; aceasta va decide dacă este sau nu cazul de trimitere în judecată, iar verdictul final va aparține Parchetului General al României. Deci nu există interdicere sub prevedere de pedeapsă, nu există condamnare "din start" pentru legionarism, ci doar urmărirea a unui "potențial" pericol.

Și pentru că tot suntem la acest subiect, mă întreb stupefiat de ce toate sălile de conferință au refuzat închirierea în vederea unei comemorări legionare? (la 21 sept. 2003 s-au împlinit 64 de ani de la masacrarea, de către statul român interbelic, a 254 de naționaliști români, fără a-i judeca și a-i condamna) Accentuez că era vorba despre o comemorare, despre o realitate istorică a României. Bineînțeles că refuzul a fost verbal, nu scris, motivându-se cu "ordin de sus" (ordin evident abuziv: se încearcă trecerea sub tăcere a adevărilor istorice incomode).

Oare de ce comemorarea era deranjantă pentru autorități? Ar fi fost cel mai bun prilej pentru a se constata cum se manifestă legionarii, fără a fi nevoie de eforturi și cheltuieli costisitoare pentru culegerea de informații și în acest domeniu (cheltuieli suportate tot de noi, contribuabili); pentru că, în ciuda atâtor prigoane, suferințe și sacrificii timp de aproape trei sferturi de secol, ideile legionare nu vor să moară și legionarii încă se mai nasc.

Oscilez între a-mi face cruce și a râde: oare mâna de legionari nonagenarii rămăși în viață și mâna de noi legionari să constituie un pericol public?

Vorba unui bătrân legionar: "Ce frică te este ăstora de ideile noastre! Dar dacă sunt atât de rele, de ce nu ne lasă să le facem publice, să afle lumea adevărul despre noi? Că ar fugi toți dezgustați și n-ar mai fi nevoie de nici o ostracizare. Sau poate distinși alesi nu mai au încredere în discernământul propriilor alegători?"

Negarea adevărilor nu rezolvă nimic, nici în plan prezent, nici în viitor, și este de necontestat că evenimentele trecute din care nu s-au tras învățămintele de rigoare, se pot repeta. De aceea toate formațiunile politice democratice ar trebui să nu repete greșeli din trecut tolerarea ilegalităților și abuzurilor îi poate transforma în victime pe ele însele, așa cum s-a întâmplat după 1945 cu țărăniștii și cu liberalii.

ISTORIA TRĂITĂ - INTERVIU CU DR. ȘERBAN MILCOVEANU

Astăzi, 8 sept. 2003, mă aflu cu un scop foarte important în casa d-lui dr. Șerban Milcoveanu din str. Petofi Sandor nr. 11 pentru a-i lua un interviu despre o problemă de o extraordinară actualitate atât în țară, cât și în străinătate, care a născut o serie întreagă de polemici între România și alte țări, și, în primul rând, între România și Israel. Noi am socotit că este de datoria Mișcării Legionare ca să-și precizeze poziția față de aceste evenimente.

Cel care ia acest interviu este Nicador Zelea Codreanu, în calitate de președinte al asociației "Acțiunea Română", și am venit la dl. dr. Milcoveanu pentru multiplele calități pe care le are: **fost președinte al studențimii române în perioada 1936 - 1940**, în urma marilor Traian Cotigă și Gh. Furdul, persoană de încredere, încredere acordată de Căpitan, și de aceea socotită de regimul ex-regelui Carol al II-lea ca persoană periculoasă, **condamnat timp de doi ani și jumătate în lagărul de concentrare Râmnicu Sărat, unde se aflau cele mai importante figuri ale Mișcării**. De altfel, în acest an se vor comemora 64 de ani de la asasinatul în masă al Statului Major Legionar, făcută în detenție la Râmnicul Sărat, Vaslui, Miercurea Ciuc, la spitalul militar Brașov și în toată țara. De asemenea, dl. dr. Milcoveanu este și **fondatorul și președintele Ligii pentru Apărarea Adevărului Istoric** împreună cu Vasile Vălușescu, cu d-na Anca Neculce și cu Tania Petrescu. Problema care se pune la ora actuală și pe care vrem s-o facem publică în ziarul nostru este de cea mai mare importanță și ar putea fi rezumată la o întrebare:

- **Mișcarea Legionară a fost sau nu antisemită?**

- În opinia publică și literatura politică circulă nu puține **poncife** despre Mișcarea Legionară. *Ponciful este o eroare de gândire concretizată într-o judecată superficială care nu ține seama de esențial și într-o generalizare comodă, ca să nu zic grăbită, plecând de la aparențe, în dauna realității.*

De la început trebuie să spun că, privitor la antisemitism, trebuie făcută diferența dintre vorbe și fapte: se pot vorbi multe lucruri, dar când treci la fapte este cu totul altceva. Unii legionari au scris sau au vorbit împotriva evreilor și nedreptății, dar dacă era să se treacă la fapte, când Mișcarea Legionară avea să vină la guvern, ar fi fost cu totul altceva, erau alte reguli și principii. Nu neg că au existat antisemiți în masele populare și chiar la periferia Mișcării, dar afirm că în gândirea, în simțirea și în voința celor care au fondat, celor care au onorat Mișcarea, celor care au condus și care s-au jertfit pentru Mișcarea Legionară, **nu a existat antisemitism ca scop în sine**. Lumea are o părere greșită despre noțiunea de antisemitism. Antisemitismul este ura ca scop în sine și pentru rasă, și pentru religie. Ori **ura ca scop în sine este incompatibilă atât cu creștinismul care înseamnă iubire și bunăvoință, cât și cu structura sufletească a poporului român care în 2 000 de ani a fost pe poziție defensivă și niciodată pe poziție agresivă**, și este în contradicție cu tot ce a gândit mișcarea naționalistă în general, *Mișcarea Legionară fiind vârful de lance al naționalismului românesc*. Nu a existat antisemitism ca scop în sine: chiar la un congres național studențesc, fostul nostru președinte, dr. Gh. Sărbulescu, de care nu vorbește nimeni, a spus de la tribună (și tot congresul studențesc a fost de acord, iar eu, acum, ca și atunci, sunt de acord), că noi am fi cei mai mari admiratori și susținători ai evreilor dacă nu ar fi primejdioși pentru noi, români.

Și, într-adevăr, ceea ce se zice că este antisemitism nu este altceva decât rezistența manifestată de poporul român la o agresiune a evreilor. Să explic. După tratatul de la Adrianopol din 1829, s-a născut în poporul evreiesc din Occident, care era conștient, ideea fondării unui stat național unitar evreiesc și s-a ales spațiul carpato-danubiano-pontic, ignorând existența poporului român: a fost planul Adolf Crémieux (președintele Alianței Israelite Universale din Franța) și Peijoto (președintele Alianței Israelite Universale din America). Ei au făcut acest plan ignorând că exista un popor autohton, și **toată mișcarea naționalistă autohtonă care a început de la mijlocul sec. XIX (și pe tot parcursul sec. XX) a avut rolul doar de a apăra, de a rezista în fața acestei - nu agresiuni, să zicem - acțiuni de fondare a Israelului european aici**. Ceea ce au spus Vasile Conta, V. Alecsandri, B. P. Hasdeu, Cezar Bolliac, M. Eminescu, chiar și I. C. Brătianu și M. Kogălniceanu și mulți alții n-a fost decât **apărarea dreptului nostru, dreptul unui popor autohton pe pământul străbun; a fost legitimă apărare**. Și dacă ne-am apărat cu violență, cu o rezistență neașteptată, este ceea ce spune proverbul francez: "C'est un animal, mais quand on l'attaque il se défend" ("Este un animal, dar când îl ataci, se apără"). Tot ceea ce a fost așa-zis "antisemitism" nu a fost nici ură de rasă, nici ură de religie, ci a fost **apărarea poporului român, legitima apărare pentru ca statul român să fie al națiunii române**. Încă o dată subliniez: nu neg că ar fi existat descreierați și antisemiți, dar descreierați au existat și la evrei, că nu toți evreii au cromozomul Abel; există și evrei cu cromozomul Cain. Că descendenții lui Cain sunt minoritate și cei ai lui Abel sunt majoritate, asta e altă problemă, dar nu se poate generaliza și de-asta zic că este un poncif această afirmație că naționalismul românesc ar fi fost ură de rasă și ură de religie, că s-ar fi făcut vinovat de antisemitism. Istoric vorbind, a fost dreptul națiunii autohtone asupra pământului strămoșesc, a fost legitimă apărare. **Eu nu expun aici părerea mea, ci părerea însăși a lui Corneliu Zelea Codreanu** și îmi permit să vă atrag atenția că în tabăra de la Carmen Sylva din iulie 1936, la ședința de întrebări și răspunsuri,

Căpitanul a fost întrebat care este atitudinea Mișcării Legionare față de problema evreiască de la noi, din țară - subliniez, față de problema evreiască, nu față de evrei - și Corneliu Zelea Codreanu a răspuns evreiască, în arhiva istorică "Învierea": **"Soluția (răspunsul este consemnat și în arhiva istorică "Învierea"): "Soluția legionară a problemei evreiești nu sunt persecuțiile, exproprierile sau masacrele: cum ar fi foarte ușor, dar foarte rău. Soluția este sus de tot, la conducerea statului, și constă din totala incoruptibilitate a guvernanților și din rezistența la intimidare și intrigă. Prima etapă este revoluția morală din care să iasă omul nou și românul de mâine. Când evreii vor constata că n-au pe cine corupe în România și că nu mai există români de vânzare, vor părăsi teritoriul nostru din proprie inițiativă și de nimeni constrânși."** I s-a mai pus următoarea întrebare Căpitanului: "Dar dacă evreii vor dovedi că sunt morali și incoruptibili?" Căpitanul a răspuns: **"Dacă ne-am înșelat și există și alt fel de evrei, care nu utilizează imoralitatea și corupția, acești evrei vor rămâne cu noi."**

Și acum să vă relatez ceva din experiența mea personală, securitatea fixându-mi locul de muncă - medic de circumscripție - în cartierul cu populație evreiască în proporție de 70% (Calea Dudești, Calea Văcărești, Nerva Traian, înșpre periferie). Am intrat în activitate cu o teamă mortală de evrei și după 30 de ani am ieșit la pensie cu stimă și chiar cu recunoștință față de aceștia, pentru că în lupta pe viață și moarte dintre mine și securitate, în unanimitate evreii mi-au luat apărarea. Am fost protejat de organizațiile de bază, de comitetele cetățenești, de comitetele de femei (care erau toate conduse de evrei) și care erau puse pe constructivitate, nu pe destructivitate, cum era securitatea. Securității, români de-ai noștri - în perioada la care mă refer, aveau ca scop în sine destructivitatea, pe când organizațiile acestea de bază, cetățenești, aveau ca scop productivitatea înaintea politicului, așa încât am părăsit această activitate de 30 de ani cu respect pentru populația evreiască și cu considerația că evreii din diasporă nu sunt un dușman infiltrat în mijlocul nostru, ci un tezaur cu care ne ajutăm; în primul rând, ca un vaccin care stimulează forțele proprii, în al doilea rând, ca model de ascensiune socială, și în al treilea rând, ca antenă de orientare, întrucât au o sensibilitate mai ascuțită decât noi și o inteligență specializată pentru orientarea în viitor, astfel că ne pot fi de folos.

- *Despre holocaust ce ne puteți spune?*

- Vă spun că iarăși este vorba despre un poncif: nimeni nu știe exact ce este holocaustul și se vorbește de holocaust în mod eronat. Holocaustul reprezintă o exterminare scop în sine, adică având intenția de exterminare. Ori **asa ceva nu a existat în România. Poate a existat în alte părți ale planetei, dar în România scopul acesta de exterminare a populației evreiești nu a existat, nici la mareșalul Antonescu, nici la Mișcarea Legionară, nici la aparatul de stat**. A existat cu totul altceva, nu zic altceva nevinovat, tot vinovat, dar nu holocaust, adică nu cu scop de exterminare. Ceea ce a existat și nimeni nu vorbește - unii pentru că sunt proști, alții pentru că nu vor - **au fost așa-numitele represalii colective: asta a existat, pe vremea războiului. Represalii colective care ucideau pe evrei pornind de la provocarea unora dintre evrei**. Aceste represalii colective sunt condamnate de Dreptul Internațional și profesorii de Drept Internațional pot spune că există niște convenții semnate din timpul primului război mondial în care se condamnă represaliile colective. Dar **represiunea colectivă încă se mai practică și azi, de toate armatele din toată lumea, inclusiv Israelul, Palestina**. Omenirea nu a ajuns încă la stadiul oprii represaliilor colective, **deși sunt nelegitime și antiomenești**. Aceasta a făcut și Antonescu: **represiuni colective**. În zilele acelea de 22, 23, 24 iunie 1941, la Iași evreii s-au suit pe acoperișuri și-au semnalizat, în timpul camuflajului, aviației sovietice unde să bombardeze. Față de aceasta, reacția autorităților și a populației din Iași a fost de furie, pentru că a venit aviația inamică condusă de luminile evreilor de pe acoperișuri. Ceva similar s-a întâmplat și în Basarabia: armata română a fost agresată la retragere de evrei - unii, nu toți. Și atunci s-a făcut represiune colectivă, o generalizare grăbită. **Populația evreiască nu era toată comunistă; mulți evrei erau necomuniști, pașnici - ca asemenea evrei**. Represaliile colective care s-au aplicat atunci au fost nedrepte, și Mișcarea Legionară le condamnă, dar n-a fost holocaust.

Populația evreiască din România a avut momente foarte dificile, de care nu vorbește nici un istoric. Îi văd la televiziune și pe dl. Oişteanu, și și al doilea în primăvara lui 1944.

Adolf Eichman a cerut, la sfârșitul lui februarie - începutul lui martie 1942, mareșalului Antonescu să predea milionul de evrei pentru "reeducare prin muncă". Mareșalul a fost un om foarte complicat; pentru prima dată, poate, în viața lui, n-a dat un răspuns, el care era întotdeauna prompt la răspuns și cu hotărâri definitive. De data aceasta n-a dat răspuns, dându-și seama de gravitatea situației: a pus

problema în Consiliul de Miniștri, discutându-se argumentele pro și contra dispanției evreilor, dar nu s-a luat nici o decizie.

- Și, oricum, deciziile le lua numai Măreșalul.

- Numai mareașalul – era dictatură militară, exact ca la cazarmă, unde decide o singură persoană, comandantul. Așa că ceea ce a hotărât Consiliul de Miniștri a fost numai deliberarea. De altfel, și intrarea noastră în război, la 21 iunie 1941, nu s-a decis nici prin hotărârea Consiliului Superior al Oștirii, nici a Consiliului de Miniștri; hotărârea a fost strict personală a lui Antonescu. Miniștrii nu aveau altă rațiune în afară de aceea de a spune cum își pregătesc ministerele pentru război; nu a votat nimeni nimic, nici un război.

La fel și în cazul de care vorbeam, s-a discutat pro și contra, dar nu s-a luat nici o decizie, România nu este angajată cu nici o decizie a Consiliului de Miniștri. Asta a făcut să înceapă intervențiile pe lângă el: Willy Filderman, șeful comunității evreiești, și mobilizat lumea și a făcut intervenții să se refuze cererea lui Eichman; și Bălan, mitropolitul Ardealului, și regina-mamă Elena, și regele Mihai, și Iuliu Maniu, și alții au intervenit în același sens. Se spune că argumentul hotărâtor l-a adus Iuliu Maniu: "Dacă sunteți șeful unui stat independent, nu subordonați lui Hitler pe pământul românesc, nu puteți face decât ceea ce face însuși Hitler cu evreii din statul lui, Germania, adică nu se agită de evreii cetățeni ai Germaniei, ci numai de evreii din afara ei, din zonele de război. Dvs. trebuie să apărați pe evreii cetățeni români, așa cum și Hitler își apără evreii cetățeni germani."

Antonescu a refuzat cererea lui Eichman, iar Hitler n-a intervenit niciodată pe lângă Antonescu în această problemă. De ce? Pentru că se cântărea: erau 26 de divizii pe front, două armate: armata a III-a și a IV-a, și 26 de divizii însemnau destul de mult pentru germani, deși, în paranteză vă spun, nemții ne-au ocrotit pe noi, românii, nu ne-au întrebuințat unde era rău, acolo ducându-se ei; ne-au folosit ca trupe ajutoare, ca trupe pe flancuri, nu în centru, spre deosebire de ceea ce au făcut "prieteni" noștri ruși după 1944 care au avut ca scop distrugerea armatei române, băgând trupele române exact acolo de unde nu se putea scăpa cu viață.

Revenim la primăvara lui 1942; eu nu știam nimic de toate aceste chestiuni, nici de holocaust, nici de cererea lui Eichman. A venit un ofițer din țară și-a adus informația că la București se găsește Eichman care îi ia pe evrei ca să-i extermine. La popotă erau 20 de ofițeri. Toți au tăcut și toți erau impresionați, nu numai de nedreptatea care s-ar face de către statul român predând pe evrei, dar și de moartea unor oameni nevinovați. Nimeni nu s-a arătat de acord cu ceea ce spunea acel ofițer; nu se știa atunci că evreii din România nu vor fi predați Germaniei.

Al doilea moment dificil pentru evrei a fost în primăvara lui 1944. Să trecem însă în revistă evenimentele anterioare.

Dictatul acela de la Viena, de care vorbește toată lumea, n-a fost decis nici de Ciano, nici de Ribbentrop; a fost într-adevăr un dictat al armatei germane, al șefului de stat major, mareașalul Keitel. El a pus pe masă harta Transilvaniei, arătând lui Ribbentrop și lui Ciano granița, aceștia fiind semnatarii, fără nici o colaborare. Mareașalul Keitel a hotărât, și a făcut aceasta în vederea războiului antisovietic, pentru ca armata germană să aibă Carpații Orientali și să se găsească mai aproape de petrolul de pe Valea Prahovei decât rușii: pentru asta s-a făcut cedarea teritoriului care avea mai mulți români decât unguri. Și această graniță era în diagonală pe Transilvania, foarte ușor de trecut, neputând fi păzită. Treceau dezertorii, în special dezertorii: românii care nu vroiau să meargă pe front fugeau la unguri; unguri care nu vroiau să meargă pe front fugeau la românii, de aceea s-a făcut o convenție secretă între Budapesta și București ca dezertorii să fie arestați și returnați. Această convenție secretă a fost făcută pentru dezertori, nu pentru evrei. Și a funcționat din 1941 până în primăvara lui 1944, când nemții au pus starea de ocupație a Ungariei, planul Margareta 1 (Margareta 2 era pentru România). Planul Margareta 1 fiind pus în practică, nemții au început vânatoarea de evrei și trimiterea lor la Auschwitz (adică numai din primăvara lui 1944 Eichman a făcut vânatoarea de evrei în Ungaria). Toată lumea îl înjură pe Horthy, dar nu el i-a trimis pe evrei la Auschwitz, ci ocupația germană a Ungariei.

Când a început această masivă arestare de populație evrească în Ungaria, evreii au început să fugă în România. În primele săptămâni s-a aplicat convenția de care am vorbit mai sus. Din nou, Iuliu Maniu a avut rol hotărâtor: "Dacă nu considerați just dictatul de la Viena, deci dacă N – V Transilvaniei este pământ românesc, este și cu tot ce se află în subsol și deasupra solului; deasupra solului se află populație evrească; aceasta face parte din România." **Cert este că mareașalul Antonescu a anulat returnarea evreilor,** rămânând valabilă numai returnarea dezertorilor (a ungurilor).

Dar să revin la întrebarea dvs. despre holocaust.

Dacă a fost în România un holocaust, să știți că acela a fost numai împotriva Mișcării Legionare. Acela a fost holocaust și a avut loc sub comuniști, după 1948, când au vrut să-i extermine pe toți, ca scop în sine, scrie în cărțile mele. Iar represalii colective antilegionare au fost când Carol al II-lea a ordonat, justificându-se cu atentatul împotriva lui Armand Călinescu: "Toți legionarii să fie omorâți; toți, până la unul!" Gavrilă Marinescu și Bengliu n-au putut asasina toți legionarii și au ucis numai o parte, cu gândul ca în zilele următoare să-i extermine și pe ceilalți. Dar s-a întâmplat reacția: prima a fost a primului ministru Argeșeanu care fusese numit fără să i se ceară asentimentul și căruia nu i se comunicase ce urma să se întâmple în noaptea aceea de 21/22 septembrie, iar a doua zi, când a văzut, și-a înaintat demisia. Asta a fost prima reacție negativă la represiunea colectivă. A doua reacție a fost a lui Grigore Gafencu, ministru de Externe, care a depus la Palat un protest al

Ministerului de Externe împotriva represiunii colective a legionarilor. Și au mai fost persoane care au frânat. În fine.

- Pentru că alți fost martor ocular la Odessa, vă rugăm să ne vorbiți despre ceea ce s-a întâmplat acolo.

- La Odessa a fost cea mai iresponsabilă represiune colectivă. Am fost acolo ca medic de divizie: divizia a 8-a, regimentul 54 artilerie. Odessa a căzut în ziua de 17 oct. 1941, nu sub presiunea armatei române, pentru că a intrat armata a 11-a germană a mareașalului Meinstein în Crimeea și rușii au fugit din Odessa, refugindu-se la Sevastopol pentru a nu cădea într-o încercuire. Când au plecat rușii, au zvrălit în aer toate clădirile din Odessa, cu excepția unei singure clădiri, sediul NKVD, pe care l-am văzut cu ochii mei: avea 400 de camere și un amfiteatru mare în mijloc. Comandantul armatei române era generalul Iacobici, nu Antonescu – lucru pe care istoricii militari îl neagă – dar Iosif Iacobici era și ministru de Război, și șef de Stat Major, după moartea lui Alex. Ioanițiu, răpus de o elice de avion. Generalul Iacobici a dat ordin ca toată armata română să se oprească la marginea Odesei. De ce? Pentru că nu era obiectiv militar, și ca să se evite anarhia și jafurile. Comanda garnizoanei revenea corpului V armată Constanța (care era cel mai apropiat), adică gen. N. Macici, acesta urmând să ocupe Odessa. Acesta a trimis 20 de ofițeri, în frunte cu gen. Glogojanu, să ocupe un local, să facă garnizoană română în Odessa, cu ceremonie de predare a cheilor lui Antonescu. Glogojanu a găsit doar clădirea NKVD-ului întreagă, iar serviciul de geniu, direcția de geniu din Corpul 2 Armată a inspectat clădirea și n-a găsit nimic. Macici, nerăbdător, a instalat garnizoana acolo și a fixat pentru predarea cheilor ziua de 22 octombrie, ora 9. Erau invitați 400 de generali și colonei, comandantii tuturor unităților militare din cele 12 sau 15 divizii, câte erau acolo pe front. Antonescu a telefonat că nu poate veni la ora 9, cerând să se amâne pentru ora 11. S-a comunicat această amânare și celorlalți 400 de ofițeri și exact la 9 și un minut a sărit în aer toată clădirea. Au fost omorâți gen. Glogojanu și cei 20 de ofițeri. Printre cadavre s-a găsit și unul fără identitate, blond, îmbrăcat în uniformă românească de maior de artilerie: era cel care făcuse contactul între cele două fire de metal care produsese explozia în depozitul de sub amfiteatru. Sub amfiteatru se găsea trolul, într-o cameră fără ferestre, fără uși și numai cu două sărmușe afară, ca să facă contact. Ei bine, furia lui Macici a fost foarte mare și a cerut lui Antonescu să treacă la represalii colective, iar Antonescu i-a dat-o. **Dar nu s-au făcut represaliile cu armata română, ci cu jandarmeria și cu Serviciul Secret: toată armata română era infiltrată de ofițeri și subofițeri de la Serviciul Secret, iar în spatele trupelor combatante erau cordoane de jandarmi care (oficial) trebuiau să oprească dezertorii.** Cu asta s-a făcut represiunea de la Odessa, unde noi am auzit că au fost omorâți 10 000 de evrei, iar dl. Oșteanu spune că au fost 5 000 sau 6 000 - nu știu câți, exact.

- Dar numai evrei au fost omorâți?

- Numai evrei.

- De ce?

- Rămăseseră în Odessa foarte mulți evrei; populația rusă plecase cu autoritățile. Poate au fost omorâți și ruși, nimeni nu știe exact. **La Odessa au fost represalii colective provocate de azvârlirea în aer a comandamentului românesc, într-un moment de panică în care nu se mai judeca: în asemenea momente se fac lucruri anormale.**

Dar să spun cum a început, de fapt, holocaustul. Un singur holocaust a fost și românii n-au nici o legătură cu asta.

În noaptea de 24/25 dec. 1941 era un ger năprasnic în Crimeea, -42°C, armele nu mai funcționau. Rușii au debarcat în Caucaz venind cu submarinele și au înconjurat Crimeea cu trupe care ieșeau din mare, cu branduri și mitraliere. În același timp, partizanii din munții Yaila au început să coboare și să atace trupele germane și române din spate. A fost o luptă îngrozitoare, care nu se poate imagina: cred că nici la Pharsale, pe timpul antichității, n-a fost asemenea luptă. Românii și nemții s-au apărat cu armele transformate în ciomege. Rușii aveau toate armele în stare de funcționare, nu cu ulei mineral (care îngheța), ci cu ulei de ricin: faimoasele mitraliere cu 72 de cartușe. Și nu făceau prizonieri: pe cine prindeau, omorau. Acolo, la Feodosia, unde a fost unitatea mea, au omorât pe toți cei prinși, inclusiv medicii, surorile și bolnavii din spital. Unitatea noastră era la Karasubasan și s-a deplasat de la Karasubasan până la Feodosia mergând pe jos pentru că nu existau vehicule și s-a luptat la Feodosia cu armele transformate în ciomege. Debarcarea completă a rușilor n-a reușit din cauza unei singure persoane: un plutonier german necombatant. Acesta mergea cu avionul poștal german de la Siferopol și trecând pe la ora 5 – 6 pe deasupra Eupatoriei care era lângă istmul Perecop, a văzut cum din mare apar submarine, trupe, mitraliere și branduri, iar când a trecut Perecopul a aterizat la Divizia 10 română de la Brăila, care mergea spre Stalingrad și a raportat. Toată Divizia 10 a schimbat direcția și a intrat pe Perecop, păstrând astfel Perecopul să nu fie strângut de ruși, astfel putând nemții să câștige această bătălie. După ce s-a terminat bătălia, la 26-27 decembrie, a început holocaustul care nu a fost făcut de trupele combatante, nici germane, nici române – am fost de față. Nici jandarmeria noastră, nici Serviciul Secret, **românii n-au participat cu nimic.** A participat numai SS-ul german și Feld-jandarmeria. Aștia i-au adunat pe evrei, i-au pus să facă șanțuri și i-au împușcat: este ce-am auzit de la populație. Ceea ce pot să spun este că populația rusă din Crimeea nu se bucura de omorârea evreilor; era îndurerată și se spunea: "Dacă nemții au pornit pe acest drum, or să ajungă și la alte victime. Acum sunt evreii, mâine, poate, vom fi noi." Nimeni nu s-a bucurat de holocaust, asta vă rog să subliniați. Mai aveți vreo întrebare să-mi puneți?

- Nu, d-le doctor. Vă mulțumim pentru ceea ce ne-ați spus.

ÎNTE GENOCID ȘI HOLOCAUST

Dictionarul explicativ al limbii române definește termenul de "**genocid**" ca o crimă comisă cu intenția de a distruge un grup uman, național, etnic etc.

Dictionarele Larousse sunt mai ample. Termenul genocid a fost creat în 1944 de profesorul american de origine poloneză R. Lemkin pentru a califica acțiunea de exterminare a evreilor, a țiganilor și a altor rase, comisă în cursul celui de-al doilea război mondial. Termenul a fost folosit retrospectiv pentru a desemna masacrarea armenilor din 1915 de către fostul imperiu otoman, a fost folosit pentru a caracteriza exterminarea sistematică a populațiilor autohtone, în special a amerindienilor de către cuceritorii europeni.

Inițial, prin termenul de **genocid** s-a căutat să se introducă noțiunea echivalentă, pentru grupuri umane, noțiunii de omucidere pentru individul izolat, adică refuzul dreptului la existență.

În sensul cel mai răspândit, genocidul a fost definit ca atare după cel de-al doilea război mondial în "*Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid*" adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite din 9 dec. 1948. Potrivit celor înscrise în convenție, genocidul este caracterizat ca un flagel odios care s-a manifestat în toate perioadele istoriei, atât în timp de pace, cât și în timp de război. În articolul III al *Convenției* se ia în considerare numai distrugerea (în totalitate sau în parte) a unui grup național, etnic, rasial sau religios. Actele constitutive ale crimei de genocid sunt cele enumerate, respectiv distrugerea fizică sau mentală a unui număr mai mare sau mai mic de persoane aparținând unuia din grupurile mai sus amintite, indiferent de mijloacele folosite (uciderea, supunerea cu intenție a grupului la condiții susceptibile de a antrena distrugerea fizică totală sau parțială, și altele de aceeași categorie).

Prin chiar natura sa, genocidul nu poate fi săvârșit de un individ izolat; el nu poate fi decât o crimă colectivă comisă de cei ce dețin puterea în stat sau în numele lor, cu consimțământul tacit sau expres al acestora. Genocidul este, astfel, o crimă de stat.

Este pedepsit nu numai genocidul propriu-zis, ci și înțelegerea în vederea comiterii lui, incitarea directă și publică la comiterea unui genocid; tentativa și complicitatea la genocid.

Din ianuarie 1951, data intrării în vigoare a *Convenției*, actele constitutive ale crimei de genocid au fost revelate de mass-media, de unele guverne, ca fiind prezente în fosta Uniune Sovietică, în Brazilia, Nigeria, în Israel (împotriva populației palestinienilor); mai recent, în fosta Iugoslavie, în Kosovo și în multe alte părți ale lumii.

Prezența elementului intențional face din genocid o crimă esențialmente politică, deși *Convenția* evită să o considere ca fiind o crimă politică. Explicația acestei omisiuni este relativ simplă: dacă ar fi fost calificată așa cum este de fapt, s-ar fi deschis porțile azilului politic și astfel s-ar fi putut împiedica extrădarea celor implicați (articolul VII).

Pentru evitarea prescripției crimei de genocid, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a adoptat la 26 nov. 1968 "*Convenția asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor contra umanității*". Articolul I din Convenție înscrie că sunt imprescriptibile crimele de război, așa cum au fost ele definite în statutul Tribunalului Militar Internațional de la Nürnberg din aug. 1945, confirmate de mai multe rezoluții ale ONU, precum și de dispozițiile din convențiile de la Geneva din 12 aug. 1949 (aici apare și termenul de genocid).

Documentele elaborate sub egida Națiunilor Unite fac trimitere la câteva grupuri, lipsind însă referirile la genocidul politic și cultural. Absența acestora a fost preocupantă și ea și-a găsit loc într-o oarecare măsură, în spiritul unor documente elaborate de Consiliul Europei, cu deosebire în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Roma, 4 nov. 1950).

Tribunalul Militar Internațional consideră crima de genocid ca fiind o crimă împotriva umanității, ca făcând parte din cele patru capete de acuzare în procesele desfășurate la Nürnberg și în fața altor instanțe.

Este de observat că termenul de "**holocaust**", atât de vehiculat în zilele noastre, nu apare în nici unul din documentele amintite mai înainte.

Termenul originar de "**holocaust**" (din grecește: *holos* = tot și *kaustos* = a arde) avea semnificația de sacrificare a unei viețuitoare prin ardere totală, completă.

La peste două decenii de la încheierea celui de al doilea război mondial, după războiul de șapte zile din Israel din 1967, termenului de holocaust i s-a dat un înțeles special și, într-un anumit sens, restrictiv: holocaustul nazist a devenit, pur și simplu, holocaust (shoah).

Istoria noastră nu a cunoscut nici un **holocaust**; ea a cunoscut însă crima de **genocid**. Exemple sunt. Numai sub domnia lui Carol al II-lea au fost asasinați aprox. 350 de legionari și simpatizanți ai Mișcării Legionare. Au fost asasinați prin împușcare, prin strangulare, prin torturi, prin înfometare și rele tratamente în închisori, lagăre de concentrare, beciurile Siguranței, în camere de tortură ale poliției; au fost legionari asasinați pe stradă. Genocidul a cuprins întreaga țară. În 1933, la Constanța, de exemplu, un student (Virgil Teodorescu) a fost împușcat pe la spate pentru că lăsa afișe electorale ale Mișcării Legionare, cu toate că Mișcarea Legionară candida oficial, în deplină legalitate, în alegeri. Tot în 1933, legionarul Toader Toma a fost împușcat la Tecuci; la Iași, un muncitor (Niță Constantin) a fost împușcat în stradă pentru că dădea pâine camarazilor studenți asediați de jandarmi în căminul de la Râpa Galbenă; iar la București, Sterie Ciometi, secretarul lui Corneliu Zelea Codreanu, a fost schingiuit și aruncat în lacul Herăstrău. La Severin, în 1934, un legionar (Gh. Negrea) a fost omorât în bătaie de jandarmi; la Cernăuți, în 1936, un student (Gh. Grigor) a fost împușcat; în campania electorală din 1937 au căzut alte victime legionare. Sunt numai câteva exemple din lungul șir de crime. În noaptea de 29/30 nov. 1938 au fost asasinați prin strangulare, în pădurea de la Tâncăbești, însuși șeful Mișcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, legendarul Căpitan, împreună cu Nicadorii și Decemvirii.

Moarte de martir au avut și cei 33 de legionari mitraliați în lagărul de Vaslui, cei 44 de legionari legați cu funii și asasinați în lagărul Miercurea Ciuc, cei 7 legionari scoși din spitalul militar Brașov și asasinați în pădure și cei 148 de legionari din toată țara (câte trei în fiecare județ) împușcați în stradă și expuși în pietele publice. Într-o singură zi (din septembrie 1939) au fost asasinați 254 de legionari: intelectuali, preoți, țărani, muncitori. Au fost cazuri când legionarii au fost aruncați încă vii în cuptoarele crematoriului. (Demiterea din slujbe pentru simplul considerent al apartenenței la Mișcarea Legionară pălește în fața grozăviilor de mai înainte.)

Istoria genocidului a continuat sub alte forme. După 23 aug. 1944, luptătorii anticomuniști și chiar simpli oponenți ai comunismului, militari, foștii membri ai partidelor așa-zis istorice, au fost asasinați prin tortură, înfometare, teroare în închisorile de la Pitești, Aiud, Gherla, Târgșor, Tg. Ocna, la Canal și în nenumărate alte locuri.

În zilele noastre ce altceva decât crimă de genocid este, chiar în sensul lit. c din art. II al "*Convenției pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid*", supunerea unor largi categorii sociale la condiții de existență care antrenează distrugerea fizică totală sau parțială. De pildă, în trimestrul II 2003 numărul mediu al pensionarilor s-a ridicat la 6,3 milioane. Numai în agricultură pensia medie lunară a celor 1,6 milioane pensionari era de 360 000 lei/pers., adică 10 euro. În generozitatea lui, guvernul a mai acordat 30 000 lei/pers., adică 90 cenți. Nu pot fi uitate nici Condițiile de locuit insalubre, venituri extrem de reduse – acestea sunt realizările anilor din urmă. Afișarea cu ostentație a unor exemple edificatoare: cornul și laptele acordat copiilor (ce altceva decât recunoașterea sărăciei, a neputinței de asigurare a unui trai decent!)

MIRCEA ELIADE

1907 – 1986

Filosof, doctor în filosofie, istoric al religiilor (somitat mondială în domeniu), scriitor AMĂNUNTE IMPORTANTE ALE BIOGRAFIEI LUI ELIADE, DESPRE CARE NU SE PEA DISCUTĂ NICI AZI:

- Membru al prestigioasei grupări intelectuale legionare a cuibului AXA

- Parlamentar pe listele Partidului **Totul Pentru Țară** (expresia politică a Mișcării Legionare) în alegerile din dec. 1937

- Întemnițat alături de conducătorii Legiunii în lagărul

de la Miercurea Ciuc, în 1938

- supraviețuitor al masacrului elitei legionare din septembrie 1939

Student și discipol al reputatului filosof Nae Ionescu, licențiat în Filosofie - Universitatea București, își începe colaborarea la *Revista Universitară* în ian. 1926 (Anul I, Nr. 1), în paginile căreia desfășoară o acută polemică împotriva lui Nicolae Iorga (seria de foiletoane *Citindu-l pe Iorga*), polemică bazată pe argumente irefutabile privind anumite lucrări ale istoricului, continuată în paginile ziarului *Cuvântul* (director Nae Ionescu) de-a lungul următorilor ani.

Preocupat intens de cultura italiană între 1927/1928, pleacă pentru scurt timp în Italia în studiu de cercetare, publicând la finele studiilor universitare o teză amplă privind filosofia Renașterii.

Studiază Filosofia la Calcutta (India) - în perioada 1928 - 1931, unde ia cursuri de la renumiții filosofi Rabindranath Tagore și Surendranata Dasgupta despre istoria religiilor și a filosofiei indiene.

Începând cu anul 1933, ca profesor asociat de filosofie la Universitatea din București, ține numeroase cursuri de filosofie și de istoria religiilor, bucurându-se de o numeroasă audiență din partea studentimii naționaliste.

Susține doctoratul în Filosofie cu o lucrare orientalistă referitoare la practicile și gândirea Yoga (1933), publicată mai apoi sub titlul: *Yoga. Essai sur les origines de la mystique indienne*, Paris-București, 1936.

Intensă și variată activitate publicistică, colaborând la numeroase ziare și reviste naționaliste, între care: *Calendarul* (director - Nichifor Crainic), *Vremea*, *Cuvântul* (sub conducerea prof. Nae Ionescu), *Credința*, *Buna Vestire*, *Sfarmă Piatră*, *Gândirea*, *Tinerimea Română* ș.a. Susține în același timp numeroase conferințe la Radio România: *Secretul Indiei*, *Eseul european și eseul românesc*, *Mesaj cultural de 6.000 de ani*, *Arta și tehnica criticii* etc.

Laureat cu premiul I al Societății Scriitorilor din România în 1937, în urma publicării unei ediții critice în două volume despre Bogdan Petriceicu Hasdeu cu titlul: *B. P. Hasdeu - Scrieri literare, morale și politice* - apărută în cadrul Fundației pentru Literatură și Artă.

A condus propaganda electorală legionară din județul Ialomița (1937), împreună cu comandanții legionari Mihail Polihroniade și Alexandru Basarab.

Candidat pe listele Partidului **Totul Pentru Țară** (expresia politică a Mișcării Legionare) în alegerile din dec. 1937

Fără a avea vreo condamnare, Mircea Eliade este arestat și întemnițat în lagărul de la Miercurea Ciuc în 1938, alături de alte personalități legionare marcante: Radu Gyr, Nae Ionescu, Iordache Nicoară, Ion Mănzatu etc.

Supraviețuitor al masacrului elitei legionare din 21/22 sept. 1939

Ațasat cultural al ambasadei României la Londra (1940-1941) și apoi al legației române din Lisabona (1941-1945)

Din 1945 se stabilește la Paris, unde rămâne până în 1957, timp în care predă istoria religiilor mai întâi la Școala Practică de Înalte Studii (1945-1948), iar după aceea la Sorbona (1945-1957). Sosit în Statele Unite la invitația mai multor profesori și cercetători ai istoriei religiilor în 1956, ține cursuri până în 1957 când acceptă postul de profesor titular și de coordonator al Catedrei de Istoria Religiilor la Universitatea din Chicago, dată de la care se stabilește definitiv în această țară. Ca o recunoaștere a savântului pentru marile sale merite în studiul și cercetarea istoriei religiilor, catedra mai sus amintită a fost numită Catedra "Mircea Eliade" începând din 1985.

Mircea Eliade s-a bucurat de o atenție imensă în lumea cercetărilor, fiindu-i dedicate peste 500 de lucrări omagiale privind activitatea și personalitatea sa creatoare. În străinătate a fondat și condus revista *Luceafărul* (Anul I, Nr. 1, Nov. 1948, Paris), colaborând

activ și la alte reviste și ziare românești: *Ființa Românească*, *Cuvântul în Exil*, *Revista Scriitorilor Români*, *Buletinul Bibliotecii Române* (Freiburg), *Caiele de dor* ș.a. Co-editor al revistei *History of Religions* apărută la Chicago în 1957, și-a adus contribuția în paginile multor reviste de specialitate străine, publicând numeroase studii de importanță majoră pentru cunoașterea istoriei și filosofiei religiilor.

Doctor Honoris Causa al multor universități din Franța, Statele Unite, Anglia, Belgia, Argentina.

Membru al Academiei belgiene, decorat cu Legiunea de Onoare în anul 1978.

Cărțile sale au apărut traduse în numeroase limbi ale lumii, în multe ediții consecutive (în Japonia de pildă, numai în cuprinsul a trei ani [1974-1977] au fost publicate 13 volume din opera autorului, adăugându-li-se și un volum-supliment intitulat *Studiile lui Eliade*).

OPERA:

- opera științifică: *Alchimia asiatică* (1934), *Yoga - nemurire și libertate* (1936), *Mitul reintegrării* (1942), *Comentarii la legenda meșterului Manole* (1943), *Tratat de istoria religiilor* (1949), *Imagini și simboluri* (1952), *Mituri, vise și mistere* (1957), *Aspectele mitului* (1963), *Sacru și profanul* (1965), *Nostalgiea originilor* (1970), *De la Zamolxis la Gingis-Khan* (1970), *Istoria credințelor și ideilor religioase* (1976);

- romane și nuvele: *Isabel și apele diavolului*, *Maitreyi*, *Șantier*, *Întoarcerea din rai*, *Huliganii*, *Nuntă în cer*, *Noaptea de sânzienă*, *La țigănci*, *Șarpele*, *Domnișoara Christina*, *Nouăsprezece trandafiri*, *Podul*, *Secretul doctorului Honigberger* ș.a.

SPICUIRI DIN ARTICOLELE LUI MIRCEA ELIADE:

"Anul 1927 (fondarea Mișcării Legionare - n. red.) a însemnat începutul luptei între generații.

Nu lupta între bătrâni și tineri - cum s-a crezut și s-a spus multă vreme - ci războiul între două lumi: pe de o parte, războiul dintre lumea veche care credea în pântec (primatul economicului și al politicianismului), iar pe de altă parte lumea nouă care îndrăznește să creadă în Duh (primatul spiritualului). Mișcarea tinerească din 1927 s-a născut cu conștiința acestei misiuni istorice: de a schimba sufletul României, subordonând toate valorile unei singure valori supreme: spiritul. Subordonare care înseamnă, mai ales în faza eroică, sacrificiu, renunțare la sine, asceză. Sensul istoric al acestei mișcări nu este deloc greu de descifrat. Avându-și izvoarele vii în creștinism - și creștinismul înseamnă răsturnarea tuturor valorilor - ea încearcă crearea unui om nou. Căci omul timpurilor moderne a rămas integrat în vechea economie luciferică: a egoismului, a instinctelor, a valorilor celei mai abjecte biologii. De câte ori a apărut în istorie un om nou, el s-a înfăptuit printr-un primat al valorilor spirituale. Lupta între lumină și întuneric, între bine și rău, nu va fi curmată decât la sfârșitul veacurilor. Dar orice victorie nouă a spiritului, a luminii, nu s-a împlinit decât printr-o renunțare desăvârșită la instinctele de conservare individuală. Omul nou înseamnă, înainte de toate, depășirea firească a acestor instincte.

Depășire de care istoria ține întotdeauna seama. Este de altfel semnificativ că nici în istorie, nici în eternitate, nimic nu se dobândește decât printr-un act de renunțare."

(O revoluție creștină - ziarul *Buna Vestire*, 27 iunie 1937)

"Disciplina nu e totuna cu "dictatura", cum lasă a se-nțelege ponegriții Legiunii. Disciplina crește și promovează personalitățile - pentru că orice act de ascultare poate fi un act de comandă asupra ta însuși, asupra instinctelor sau anarhiei tale lăuntrice. (...) De aceea, cavalerii medievali și feudali au fost atât de liberi și de dârji, pentru că juraseră credința unui șef..."

"Cred în destinul neamului nostru; cred în revoluția creștină a omului nou; cred în libertate, în personalitate și dragoste. De aceea cred în biruința Mișcării Legionare, într-o Românie mândră și puternică, într-un stil nou de viață, care va transforma în valori spirituale de universală circulație bogățiile sufletului românesc".

(De ce cred în biruința Mișcării Legionare - ziarul *Buna Vestire*, 17 dec. 1937)

"Suntem contemporanii, norocoși, ai celei mai semnificative prefaceri pe care a cunoscut-o România modernă: făurirea unei noi aristocrații. Tineretul legionar, odată cu alte miracole realizate prin jertfă, elan și voință creatoare, a pus temelile unei elite românești care e menită să schimbe sensul istoriei acestui neam."

"Cel dintâi semn al unei aristocrații este indifeința față de calomnie, de atacuri, de critică și de comploturi. Priviți pe legionari: fie că sunt muncitori în fabrică, studenți sau țărani, cărturari sau "analfabeți" - legionarii au o superbă indifeință față de toate prostiile sau calomniile scornite împotriva lor."

"În locul aristocrației de sânge, Legiunea creează o nouă aristocrație: a spiritului."

(Noua aristocrație legionară - ziarul *Vremea*, 23 ian. 1938)

MAFALDA DIN STRADA PLANTELOR

Există prin anii '30, în Piața Buzzești din București, o ghicitoare "celebră", pe nume Mafalda, care le știa pe toate, fie amestecând cărțile de joc, "citind" în palmă sau, pur și simplu, într-un vas de sticlă plin cu apă în care înota un peștișor. Era mărunță și grasă, avea dinți de aur și, ce este mai important, o mulțime de persoane naive – în special femei – îi treceau pragul casei, plătiind un onorariu, pentru a afla de la cea care pretindea că știe totul, cum îi va fi viața, dacă este înșelată, sau dacă va câștiga la loteria Stănescu.

În zilele noastre, pe strada Plantelor, la nr. 9, se află Fundația "Profesor George Manu", condusă de dl. Mircea Nicolau, care are ca scop studierea și răspândirea doctrinei legionare, ceea ce, fără îndoială, este un lucru bun. Pentru un tânăr care nu cunoaște nimic despre mișcarea naționalistă dintre cele două războaie mondiale, întâlnirea cu dl. Mircea Nicolau este cât se poate de benefică, întrucât acesta este o persoană amabilă, cu charismă la cei aproape 90 de ani ai săi, cu o gândire vie și o elegantă exprimare. Domnia sa conduce și o revistă cu numele "Permanențe", cu un plăcut aspect grafic, care are câțiva colaboratori care scriu articole de o remarcabilă ținută.

Dar cel care vrea să aprofundeze cunoștințele despre Mișcarea Legionară, citind în acest sens tot mai multe lucrări, va fi complet derutat de punctele de vedere total diferite ale celor care au trăit dramaticele evenimente după asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu din noiembrie 1938 și până la tulburările sângeroase din ianuarie 1941, unde în prim plan s-a aflat Horia Sima, persoană controversată, chiar renegată de alții. Dl. Mircea Nicolau nu se încadrează în nici unul din aceste două curente, din contră, are o linie proprie, cu tentă chiar de duritate verbală, apărându-l pe acel Horia Sima, infailibil după părerea sa, nu cu argumente clare, ci cu gogomăni, care mai de care mai delicioase.

Într-un fel nu ne miră poziția partizană pe care o apără și ne aplecăm și noi urechea la șușotile, atât de numeroase, care afirmă că lupta cu talazurile înalte ale economiei de piață, corabia "George Manu" o înfruntă cu succes fiindcă are vânt favorabil din sudul Spaniei, vânt ce bate de pe meleagurile Guadalquivirului.

Nu ne-a deranjat poziția pro-simistă a d-lui Mircea Nicolau: este dreptul domniei sale să facă ce crede dânsul de cuviință, dar așa cum vom arăta mai jos, dânsului îi lipsesc total raționamentele oneste, dovedindu-se clar că în anul 2003* a rămas o persoană blocată în propriile concepții învechite, implicându-se în polemici sterile care jignesc sensibilitatea și îi fac o proastă impresie. Precizăm că în organizația noastră nu se pomenește niciodată numele lui Horia Sima, întrucât, prin atitudinile sale iresponsabile, de incitare la asasinare și dezordini, Mișcarea Legionară a fost decapitată prin execuțiile din toamnele anilor 1938 și 1939 și din iarna lui 1941 (ca să nu mai vorbim de incapacitatea de conducere dovedită și de abaterile de la linia legionară). Pentru a se curma acuzațiile permanente aduse lui Horia Sima de persoanele vârstnice din organizația noastră, repetate la nesfârșit, fapt ce însemna timp pierdut și iritare, în detrimentul lucrurilor constructive (ca editarea de cărți legionare, înfrumusețarea sediului, mărirea bibliotecii, comemorarea diferitelor momente majore ale Mișcării conduse de Căpitan etc.), am introdus o amendă simbolică, de 10.000 lei, plătită de cel care pronunță numele celui care a distrus elita Mișcării Legionare.

Dând dovadă de infatuare, "atotștiutorii" de la Fundația "George Manu" au încălcat status-quo-ul tacit dintre aceasta și "Acțiunea Română". În loc de eventuale punți de colaborare, până la un anumit punct (adică până la interpretarea

evenimentele ulterioare lunii noiembrie 1938), colaborare care ar fi benefică, dânsii sapă și adâncesc tranșeele, dând astfel apă la moară celor care hulesc cea mai curată mișcare naționalistă din România. Să întărim afirmația prin câteva exemple lămuritoare.

În urmă cu doi ani, la finele lunii noiembrie Acțiunea Română a organizat în pădurea Tâncăbești o comemorare în fața troitei de lemn pe care sunt inscripționate numele celor asasinați în noiembrie 1938, Corneliu Zelea Codreanu, Nicadorii și Decemvirii, ceremonie la care au participat câteva sute de persoane, fapt ce a necesitat dirijarea circulației autovehiculelor de către un echipaj al poliției. Deși comemorarea avea un scop clar, în cuvântul său reprezentantul Fundației "George Manu", dl. prof. Bucescu - o persoană înzestrată cu har oratoric deosebit ce reușește să câștige întotdeauna simpatia auditorilor, și-a terminat elogiile la adresa Căpitanului cu proslăvirea lui Horia Sima, incitatorul principal la dezordinile ce au avut ca urmare trágica asasinare a Șefului Mișcării Legionare. Elogiul victimei alături de vinovat!!

Anul trecut, la finele toamnei "Acțiunea Română" a organizat din nou o manifestare amplă în pădurea Tâncăbești, cu parastas. Pentru a preîntâmpina încingerea atmosferei între participanți, iarăși în număr de câteva sute, am atras din timp atenția dl-ului prof. Bucescu să omagieze doar evenimentul la care se lua parte, deci fără tămărirea "urmașului" Căpitanului. Nici vorbă de așa ceva; oratorul, cu un ton patetic, fără a aștepta măcar terminarea slujbei religioase, iar a pornit vechea flașnetă cu "meritele comandantului" care, cică, ar fi urmat cu fidelitate linia legionară trasată de Căpitan (colaborarea cu asasinii elitei proprii generații, fuga din țară într-un cufer de mașină etc., reprezentând linia Căpitanului în accepția fundației "George Manu"). Numai că de data aceasta, în loc de tăcere, au fost sute de fluierături și apostrofări, la un pas de incidente regretabile.

Pentru a nu se mai produce din nou manifestări păguboase pentru Mișcarea Legionară, "Acțiunea Română" își propune să comemoreze anul acesta asasinarea Căpitanului, la o altă oră decât Fundația "George Manu". Rezultatul va fi următorul: în locul unei manifestări ample, vor fi câteva pâlcuri de oameni strănse în fața troitei, la diferite ore ale dimineții, ceea ce noi nu am fi dorit să se întâmple, dar e preferabilă această soluție care duce, cu siguranță, la liniște.

Lucrurile nu se opresc aici: anul acesta, la 24 iunie, la împlinirea a 76 de ani de la înființarea Legiunii "Arhanghelul Mihail", "Acțiunea Română" a organizat în centrul Capitalei, la Muzeul Șuțu, un interviu cu public pe tema poziției naționaliștilor români de orientare legionară față de guvernările post decembriste, în deschidere prezentându-se un scurt istoric legionar; sala a fost arhiplină, printre cei prezenți numărându-se și dr. Șerban Milcoveanu și prof. Ion Coja. Nu s-au prezentat referate, ci au fost discuții libere între cei din sală și prezidiu, deși unele întrebări au fost, să recunoaștem, incomode. Ultima din sală care a luat cuvântul a fost o doamnă din partea fundației "George Manu" care ne-a reproșat că nu am vorbit și despre coroana de flori depusă de reprezentanții fundației "George Manu" la Țigănești și ne-a întrebat de ce nu am amintit de numele lui Horia Sima și nu am scos în evidență și meritele acestuia. Deși i s-a explicat pe larg de ce am omis asemenea mențiuni (pe scurt, că noi vorbim despre noi, nu despre alții și că, din punct de vedere istoric, ne referim la realizările, nu la dezastrele Legiunii), domnia sa s-a înțat și mai mult, continuându-și lamentările și după terminarea simpozionului.

Revenim la persoana d-lui Mircea Nicolau care se face remarcat printr-un amplu articol, de trei pagini, apărut în numărul din iulie al revistei "Permanențe", cu un atac - fluviu furibund la adresa preotului Ion Dumitrescu-Borșa, membru de prim rang al Mișcării Legionare, comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), secretar al Partidului "Totul Pentru Țară", luptător împotriva bolșevicilor în războiul civil din Spania.

Articolul intitulat "Seismograful unei prăbușiri" se referă la cartea de memorii a preotului Ion Dumitrescu-Borșa apărută în urmă cu un an, "Cal Troian intra muros". "Analistul" (punem cuvântul între ghilimele întrucât lasă impresia că nu a citit-o, ci doar a răsfoit-o) consideră cartea o blasfemie, preotul fiind - în viziunea d-lui Nicolau - o chintesență a defectelor umane: bețiv, afemeiat, colțos, lăudăros, mai cu seamă mincinos, arivist, colaborator cu organele de siguranță, incult etc, el neavând, nici din greșeală, măcar o calitate.

Am ocupa mult spațiu tipografic dacă am lua punct cu punct toate invectivele aduse legendarului părinte Borșa; sunt pătimase și nefondate. Cu un singur lucru suntem pe deplin de acord: cartea, neavând un aparat critic, conține inadvertențe ușor sesizabile și, așa cum mărturisește părintele în prefață, a scris-o din memorie, neavând, ca atare, nici un document, estomparea fiind justificată. Mai mult, autorul cărții nici nu a crezut vreodată că lucrarea va vedea lumina tiparului din moment ce în prefață specifica copiilor lui, cărora le dedică cartea, că a scris așa cum a zăcut și simțit el Mișcarea căreia i-a dedicat toată viața sa plină de zbucium.

Ar fi fost foarte ușor ca fiul său, Emilian Dumitrescu, care s-a ocupat de editarea cărții pe propria cheltuială, să o cosmetizeze masiv, să taie sau să pună cu de la el putere pagini întregi pe care autorul nu le-a scris, cu scopul de a-i face un soclu măreț, dar artificial, în galeria personalităților legionare. Spre onoarea lui nu a făcut-o, și de aici și criticile.

Dar pentru că Ion Dumitrescu-Borșa a avut divergențe cu Horia Sima, acesta, în cartea sa memorialistică, "Sfârșitul unei domnii sângeroase", nu îi dedică lui Dumitrescu-Borșa decât câteva calomnii, etichetându-l ca "pesimist privind viitorul Mișcării Legionare după asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu", nearătând adevăratele divergențe majore de opinii dintre ei. Dl. Mircea Nicolau, aplicând deviza: "Dușmanii mentorului meu sunt și dușmanii mei", având deci părția formată, toamnă acuze care se lipesc ca nuca în perete.

Prima acuzație adusă lui Dumitrescu-Borșa a fost că "a avut o atitudine necurtenitoare față de Corneliu Zelea Codreanu" prin faptul că a spus că acesta "nu a făcut o impresie bună în parlament".

Îi dăm dreptate preotului, domnule Mircea Nicolau, așa este! Dar trebuia adăugat că discursul Căpitanului de la tribuna parlamentului a fost însoțit de huiiduielile și tropăiturile din picioare ale celor prezenți.

De ce nu puneți dv. punctul pe "i"? Atotștiutor cum sunteți, puteați specifica că atât impresia rea făcută în parlament, cât și interpelările zgometoase și necivilizate s-au datorat faptului că Corneliu Zelea Codreanu solicita introducerea cinstei și răspunderii în viața publică, și anume ca la sfârșitul mandatului fiecărui ministru să-i fie analizată activitatea și acesta chiar să răspundă pentru nerespectarea promisiunilor demagogice făcute în fața electoratului înaintea alegerilor.

Mergem mai departe în analiza celor afirmate de dl. Mircea Nicolau: preotul "era un bețiv notoriu și vrea să lase impresia că avea aprobarea tacită a Căpitanului de a cheful cu femei" dând citate largi din cartea preotului.

Să mergem la izvoare, cum spunea Nae Ionescu. În "Cântecul șefului de cuib" se spune: "legionarul bea, dar nu se îmbătă". Ori Dumitrescu-Borșa nu a afirmat că s-a îmbătărit critică, că a băut peste măsură și i-a luat Dumnezeu mințile! În satele în care mergeau ei - nu trebuie să ne mire - oamenii nu îi primeau cu tradiționala "pâine cu sare", ci cu bucurie, cu alai și cu speranța că vor trăi o viață mai bună, și de aici omenia românească de a le pune propagandiștilor legionari în căruțe sticle cu vin, tuică, brânză și fripturi, întrucât tinerii, așa cum spunea Căpitanul, erau gata de luptă oricând, chiar cu prețul vieții lor (părintele a demonstrat-o, luptând ca voluntar împotriva bolșevicilor din Spania).

Să mai amintim în acest context și de nunta lui Corneliu Zelea Codreanu la Focșani, unde au participat circa 100.000 de oameni care au consumat, desigur, multe butoaie cu vinuri renumite din podgoriile zonei Vrancea?

În cartea "Cal Troian intra muros" legionarii apar așa cum sunt: oameni, cu calitățile și defectele lor. Cum ar fi trebuit să fie? Încrunțați, mistici până la cel mai înalt grad, urcând pantele abrupte ale muntelui Rarău doar pentru a inhala miros de tămâie? Păstrători de posturi negre non stop, misogini? Oare dl. M. Nicolau nu-și dă seama că asemenea trăsături ar contura o imagine grotescă, caricaturală, artificială, în final deformând realitatea? În paranteză fie spus, și comandantul legionar Dumitru Banea (fratele șefului Ardealului, Ion Banea) vorbește despre faptul că legionarii mai și petreceau ("Acuzat, martor, apărător în procesul vieții mele"), ca și legionara dr. Ana Maria Marin, soția lui Vasile Marin ("Pe poarta cea strămtă").

Preocupat să diminueze cât mai mult meritele părintelui ca legionar și ca om, acerbul critic merge până într-acolo încât să inoculeze cititorilor ideea că Ion Dumitrescu-Borșa s-ar fi "strecurat" în Mișcare, atras de mirajul unei eventuale venituri la guvernare a legionarilor!

Dar este notoriu faptul că părintele a intrat în Mișcare în 1930, când nici o perspectivă surzătoare nu se deschidea; este notoriu faptul că a primit gradul de comandant legionar chiar la înființarea gradului, în 1932 (pe când elogiul dvs. H. Sima a primit gradul abia în 1935, deși intrase în Mișcare cu trei ani înaintea părintelui); este, de asemenea, arhicunoscut că Dumitrescu-Borșa a ajuns până la cel mai înalt grad - pe care nu l-au avut mulți - comandant al Bunei Vestiri (grad cu care H. Sima nu s-a putut mândri); este notabil că părintele a fost desemnat de Căpitan parlamentar pe listele Partidului Total Pentru Țară (pe când Sima nu s-a bucurat de această apreciere).

Dl. Nicolau îl mai acuză pe părintele Borșa că ar fi refuzat să semneze alături de P.P. Panaitescu, V. Noveanu, N. Pătrașcu "o convenție" cu Ministerul de Interne condus printre alții și de Nicolschi "prin care legionarii își asigurau o minimă libertate de acțiune" (?), motivându-și refuzul că a fost eliminat din Mișcare de către Horia Sima.

Bravo lui, bine a făcut părintele! Cum putea să-și pună semnătura pe un asemenea act monstruos, știindu-se că obiectivul major al Căpitanului, încă înainte de înființarea Mișcării, a fost lupta permanentă împotriva comunismului?

A semnat acest act N. Pătrașcu; dar în ce condiții: punând la dispoziția organelor comuniste listele cu membrii legionari, ai Frățiilor de Cruce și Cetățuilor. Perioada 1945-1946 a fost o perioadă de relativ calm, unii "septembriști 1940" intrând în rândurile P.C.R. Începând însă din luna mai 1948, zeci de mii de legionari, aflați acum pe listele de la securitate, au înfundat pușcăriile, printre care și semnatarul protocolului, Nicolae Pătrașcu.

Paradoxal, mai la vale, dl. Mircea Nicolau se contrazice singur, susținând că părintele Borșa ar fi fost un informator al Securității. Nu prezintă, firește, nici un document, nici un facsimil, nici o declarație din partea unei persoane demne de încredere. Probabil se gândește la articolele scrise în ziarul care se difuza numai în

străinătate, intitulat "Glasul Patriei", după eliberarea sa din detenția de 16 ani în închisorile comuniste. Dar aceasta nu este o probă: nimeni nu a murit din cauza părintelui, nimeni n-a fost prigonit! "La glasul patriei" au scris și capetele cele mai luminate ale mișcării de dreapta cum ar fi: Radu Gyr, Ion Victor Vojen, Nichifor Crainic și mulți alții, care vor rămâne de-a pururi în istoria noastră prin lupta, suferințele și sacrificiul de o viață, prin activitatea lor la renumitele reviste naționaliste "Gândirea", "Axa", "Pământul strămoșesc", "Buna Vestire", prin volumele de amintiri, poezii și eseuri publicate. Cu certitudine că nu vor fi retipărite niciodată articolele lor laudative de circumstanță la adresa fostului regim. Cât despre reeducarea de la Aiud, ar fi mult mai bine să nu discutăm, din motive care nu mai trebuiesc explicate.

Criticul cărții revine iar, obsedant, asupra moralității preotului, cu escapade dese și trei femei. Dar iar intră în acțiune foarfecele "cenzurului", omițând că preotul (preot, nu călugăr) era văduv și tânăr, iar una dintre ele, studentă la Cernăuți, l-a ajutat și l-a vizitat în dese rânduri, iar cu alta s-a căsătorit. Chiar nu înțelegem "indignarea" d-lui Nicolau, că doar părintele n-a avut copii ilegitiți cu soția unui camarad, ca pretinsul urmaș al Căpitanului, pe care îl proslăvește!

Venitul d-lui Mircea Nicolau devine inutil când mușcătura sa este în gol: "nenumăratele pagini fără aliniat nou" - posibil, din moment ce nu s-a apelat pentru tehnoredactarea textului la un Iacob Rumea, cum are dânsul în redacție.

Dl. Nicolau afirmă că incultura afectează grav blazonul lui Dumitrescu-Borșa din moment ce acesta nu știa că Romeo și Julieta nu sunt înmormântați la Verona. Răde ciob de oală spartă, d-le Mircea Nicolau, erudiția dvs. vă joacă feste! Păi piesa celebră a lui W. Shakespeare este în fond o ficțiune romantică, personajele sunt imaginare. Știu că sunteți o persoană pudică, dar respectând adevărul, trebuie să vă spunem că, pentru a atrage turiștii din toată lumea, lângă celebrele arene romane, în 1920, la o casă care avea felinar roșu (pardon!), s-au făcut renovări, s-a adăugat un balcon, și iată casa care are 83 de ani, nu câteva secole, ca în piesa marelui dramaturg englez.

Lăsăm la urmă acuzația deosebit de gravă adusă de Dumitrescu-Borșa lui Horia Sima, cum că acesta ar fi intenționat să-l asasineze. În bulibăseala de argumente aduse de Mircea Nicolau firește că nu înțelegem nimic, nici vorbă, în opinia sa, de intenții criminale.

Să punem bomboana pe colivă referindu-ne la articolul scris de Octavian Roșu intitulat "De la președinție pe Valea Prahovei" apărut în același număr al revistei "Permanențe", în pag. 6-7. În rezumat, conținutul articolului se referă la modul în care a încercat Horia Sima să-l salveze de la moarte pe marele savant Nicolae Iorga deplasându-se cu mașina în județul Prahova. Prea târziu însă, la vestea morții marelui cărturar a început să plângă (!?); cică înțelegea justificarea asasinatelor de la Jilava (!?), dar nu pe cea pentru asasinatul de la Strejnicul. Noaptea, la ora două, comandantul însoțit de Biriș, Roșu și Stoicănescu a ajuns la Câmpina la vila Prefectului, pe nume Marin Stănescu, numit în funcție la dorința gen. Antonescu, ceea ce i-a atras antipatia elementelor legionare locale. Atât de mult, încât acesta era păzit de jandarmi pentru a nu fi asasinat! Prefectul a deschis cu frică ușa, dar văzând pe cine are în față, s-a luminat și cu ochii plini de lacrimi a spus: (redăm în întregime citatul)

"Vă mulțumesc domnule comandant, vă mulțumesc. Vă datorez viața. Voiau să mă omoare și pe mine. M-au amenințat. Și după cele întâmplate ieri, mi-era încă. De aceea am făcut apel la paza jandarmilor și de aceea nu am deschis imediat. Credeam că sunt ei."

Dar cel căruia i s-a salvat viața avea și o scrisoare testament adresată comandantului. O reproducem și pe aceasta:

"Domnule comandant, am fost amenințat cu moartea de legionari. Vă rog să credeți că în scurtul timp în care am fost prefect de Prahova nu mi-am făcut decât datoria față de gen. Antonescu și față de Mișcare. Dacă mi se întâmplă ceva, vă încredințez soarta soției mele și a celor doi copii ai mei."

Semnat Marin Stănescu

Pe fondul acestor rânduri emoționante comandantul a servit cafele, sandvișuri și ... vin! (cum se poate?) Era de față și soția gazdei!

Deci prefectul, având viața amenințată de legionari, încredințează viața copiilor lui tocmai șefului legionarilor! (?) Fără alte comentarii pe marginea acestor fragmente pe care le-am reprodus integral.

Acuzațiile lui Dumitrescu-Borșa privind periclitarea vieții lui ar fi "fabulații", în schimb nu și a d-lui Marin Stănescu (care a fost salvat personal de vicepreședintele Consiliului de Miniștri)! Ceea ce era de demonstrat! Orice cititor normal îi va acorda încrederea părintelui!

Scotând în evidență calitățile dvs. de intelectual, de bun cunosător al fenomenului legionar, ușurința de exprimare, atât orală cât și în scris, vă sugerăm, domnule Mircea Nicolau, să scrieți o amplă lucrare privind Legiunea, cu precădere în anii 1940-1941, dar și după aceea. Să lămurim unele "pete albe", cum ar fi:

De ce Traian Boeru nu a fost exclus din Mișcare, nici în noiembrie 1940 și nici în Germania, în timp ce Dumitrescu-Borșa da? (să nu veniți, vă rog, cu motivația neconformă cu linia legionară că s-a răzbunat moartea Căpitanului - cei care asasinează, trebuie să se predea)

Cine a fost Gheorghe Crețu, un as al pistolului cu "punct ochit, punct lovit", țintele fiind umane, aflate la numai 2-3 m distanță? (să nu veniți, vă rog, cu motivația tocită că ar fi fost agent comunist infiltrat ca să denigreze Mișcarea)

Cum Horia Sima știa, încă din 1943, că Axa pierduse războiul, de ce a făcut o întoarcere de 180°, în august 1944, oferindu-se să fie alături de aceasta când armatele sovietice erau la granițele Germaniei?

De ce aproape toată elita Căpitanului (cea care a mai rămas în viață) s-a dezis de pretinsul comandant, mai devreme sau mai târziu?

Ce puteți spune despre congresul legionar de la Erding care l-a considerat pe Sima decăzut din orice funcție legionară și fără drept de a vorbi în numele Mișcării?

De ce "neobositul" "comandant" nu a venit în Țară după decembrie 1989, așa cum au făcut alții? etc.

Și fiindcă vă place amănuntul, să precizați și ce a vrut să însemne în viziunea lui Horia Sima "Stalingradul în sens invers", cu care, din cele două divizii legionare (?) împreună cu Armata IV a gen. Avramescu, trebuia să prindă "într-un clește" și să distrugă puhoiul de armate rusești. Poate dvs. ați făcut armata la marină, cu gradul de miciman și de asta nu știți să evaluați în mod real efectele unei divizii terestre care numără în jur de 10.000 de combatanți, pe când legionarii abia eliberați din lagăr, complet neinstruiți, dacă numărau 300 de persoane. Poate era vorba de un clește de scos cuie, lucru perfect plauzibil.

Nimeni nu vă obligă să fiți filosof, om politic sau bun la toate. Dimpotrivă, mai degrabă tăcerea e ca miera: "dacă tăceai, filosof rămâneai". Căutând cu orice preț, la orice ocazie, să reliefați activitatea nefastă a lui Horia Sima ca una pozitivă, nu aduceți decât prejudicii unității atât de precare a Mișcării Legionare, putând fi numit, pe bună dreptate, un "cal troian intra muros".

Amenințându-ne cu degetul arătător și trasul de urechi, fiind atotștiutor în toate, ne vine în cap un proverb neaoș românesc, cel cu capra. Dar nu cu cea a vecinului, și nici cel cu capra care ține iada și masa. Ci la cel cu capra care ține (scuzați!) coada sus. Păcat că e răioasă...

Poporul român a avut și încă mai are cultul personalităților. Cei cu părul alb își mai amintesc de revolta care i-a cuprins în februarie 1948, când taifunul nimicitor, pornit de la sediul Partidului Muncitoresc Român, a măturat în două nopți la rând, cele mai impozante statui ale Capitalei, aflate pe axul principal Piața Brătianu – Piața Victoriei. Ni se umpluse sufletul de revoltă și ne întrebam uluiți "Cum e oare cu puțință?", când statuile celor mai mari oameni ai țării, adevărate repere istorice în timp, statuia lui I.C. Brătianu, a lui Tache Ionescu, Lascăr Catargiu, a regelui Ferdinand, a regelui Carol I din fața Palatului Regal, au fost distruse, lăsând loc pavajului sau aleilor pietonale. Cu nonșalanță și josnică obrăznicie, diriguitorii comuniști ai vremii au șters omagiul adus de urmași pentru marile lor merite, spectacolul ingratitudinii mascându-l cu detestabila lozincă roșie "Au fost aruncați la lada de gunoi a istoriei".

Am rămas surprins în anii 60, când în prima deplasare peste hotare pe care am făcut-o în URSS, în marile orașe Moscova și Leningrad, am văzut puzderie de statui ale dinastiei Romanov! Țări ca Alexandru II, Nicolae I, Petru cel Mare, țarine ca Ecaterina I și II, care figurau în manualele de istorie ca exploatare ai poporului, sângeroși și tirani, erau bine merți pe soclurile de granit sau de marmură. Explicația pentru această "anomalie" a fost simplă: la întrebările noastre ghidul a răspuns că toate aceste statui sunt opere de artă create de mari artiști, sunt *file din manualul de istorie al Rusiei, care nu pot fi rupte. Rușii nu și-au distrus monumentele nici chiar în numele ideologiei.*

După 1989 am călătorit foarte mult în Occident, chiar de două-trei ori pe an.

Vecinii noștri din apus, ungurii, au găsit un mod original de a atrage turiștii străini, înființând un parc în care au fost amplasate toate statuile din bronz și fontă ale personalităților comuniste sovietice și autohtone: nu le-au topit. Succesul a fost și este peste așteptări: zilnic mii de turiști din toată lumea vizitează parcul amuzându-se și făcând fotografii. "Mai mult: aici se găsesc și câteva magazine care vând cele mai variate embleme comuniste ca afișe, din perioada în care lupta de clasă era necrutătoare – redată sugestiv prin pumnul vânjos al muncitorului dat în capul capitalistului de acesta vede stele ... verzi (nu roșii), insigne cu secera și ciocanul, statuete tip Oscar ale lui Lenin și Stalin; se pot cumpăra și rubăști (cămășile armatei sovietice), chiupuri cu nelișita stea, casete cu marșuri ale armatei "eliberatoare" etc. Cele mai multe fotografii le fac turiștii în fața unui individ mărunț și chel, cu glas pițigăit – sosia lui Lenin.

Mai departe, în Austria, în centrul Vienei, am văzut o statuie impunătoare înconjurată de jerbele de apă ale unei fântăni și de tufe de trandafiri roșii și albi, luminată feeric noaptea: era statuia ostașului sovietic, care intră obligatoriu în toate circuitele din această capitală, așa că zilnic zeci de autocare cu vilegiaturisti din toată lumea se opreau în fața ei. Un prieten român, stabilit de trei decenii în orașul valsului, cu care beam o bere pe terasa *Hotelului Imperial* mi-a spus, răspunzând la întrebarea mea, că statuia va rămâne pe soclul ei, vienezii făcând în acest sens o campanie de presă, fiindcă este un reper al istoriei postbelice a lor.

În Germania, la München, în centru, am băut o halbă de bere bavareză în celebra berărie Hofbrauhaus, veche de peste patru secole. Dar atracția pentru turiști nu o constituie clădirea în sine, un monument splendid de arhitectură veche, solidă, ci faptul că berăria este cunoscută în toată lumea ca berăria lui Hitler. Aici și-a început el activitatea politică, la sfârșitul celui de-al doilea deceniu al secolului trecut, aici și-a conceput discursurile și și-a încercat talentul de orator. Greu găsești, după-amiaza și seara, un loc liber, deși clădirea este spațioasă, având câteva sute de locuri la mese. *Germanii nu ocultează adevărul istoric.*

În München am văzut, deși oficial nazismul este interzis, mici magazine care vindeau suveniruri specifice celui de-al doilea război mondial, ca decorații, cruci de fier sau timbre: o paletă impresionantă cu chipul celui care a declanșat războiul în care au pierit peste 10 milioane de oameni. O agenție de turism avea un program inedit: "Pe urmele lui Hitler". Se vizitau orașele: Berlin, Nürnberg, Berchtesgaden și altele. Dar excursia te făcea "să-ți pui pofta în cui" fiindcă nu era accesibilă oricărui muritor, prețul fiind foarte mare (hotelurile nu erau de cinci stele, ci de ... constelații!).

Mai departe, în Italia, la Veneția, în lagună, am putut admira un monument austriac de acum două secole, deși italienii și-au câștigat independența cu mari vărsări de sânge în lupta lor cu crotropitorul habsburgic. Dar pe Canalul Grande am avut o strângere de inimă: lângă celebra Scuola Grande di San Rocco, la Accademia, am văzut un afiș pe care scria doar atât: Mestrovic – sculptură; fără nici un alt detaliu. Numele lui, celebru în toată lumea, m-a întristat profund, amintindu-mi cu câtă inconștientă autoritățile comuniste de la finele anilor 40 au dăruit un monument de inestimabilă valoare, statuia ecvestră a primului rege al României, Carol I, realizată de Mestrovic...

Dar aici, în Italia, la Roma, am văzut lucruri și mai interesante pe linia "fructului oprit" de la noi din țară. *Mussolini, conducătorul țării, sinonim cu mareșalul Antonescu, este prezent la orice pas.* În Piazza Venezia grupuri de turiști se fotografiază în fața balconului unde "Il Duce" electriza masele cu discursurile sale; cartierul Eru, construit de acesta, nu lipsește din nici un ghid turistic, deoarece, la cei peste 70 de ani pe care îi are, aici funcționează toate ministerele țării; nu s-a gândit nimănui să ștergă numele de "duce" de pe aleile și coloanele stadionului olimpic.

Am cumpărat două brichete cu 3,20 euro bucata, pe care scrie "Vivere pericolosamente" ("Să trăiești periculos") și "Meglio vivere un giorno da leoni che cent anni da pecora" ("Merită să trăiești o zi ca un leu decât o leonă che cent anni da pecora"). Bineînțeles că pe ambele brichete se află și chipul lui Mussolini. Dar Mussolini este prezent și pe casetele video și pe cele audio, cu înregistrările discursurilor sale și pe calendare care se vând în magazine alături de jucăriile Pokemon. *Italianii nu se intimidază și nu-și reneagă trecutul, chiar dacă alții o fac.*

Să nu omit: la Bologna am băut și un vin "Hitler", cu 3,40 euro sticla; prețul indică clar că nu este un vin superior, dar vinul se vinde fiindcă pe etichetă apare mustața lui Hitler și lozincă: "Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer" ("Un popor, o țară, un conducător"). Bând licoarea ușor acrișoară, gândul m-a dus la vodca noastră Stalinskaia: ciudată asemănare!

În Spania, la numai 15 km de El Escorial se află Valle de los Caidos, monumentul comemorativ al lui Franco pentru cei căzuți în războiul civil din anii 1936 – 1938, ulterior devenit propriul său mormânt. Un număr de 40 000 de soldați comuniști și naționaliști sunt înmormântați aici, mormintele aflându-se chiar sub crucea masivă, înaltă de 150 m, ce poate fi văzută din orice parte, de la o distanță de câteva mile. *Spaniolii își respectă trecutul de lupte.* Și iar gândul mă duce înapoi în țară, la cei asasinați din ordinul lui Gheorghiu Dej: unde or fi oare înmormântat Iuliu Maniu? dar unchiul meu, decedat în anii 60 la Gherla?

Lubitor de călătorii, am ajuns și la capătul lumii, în insulele Hawaii, la Honolulu. Aici, obiectivul principal turistic, alături de celebra plajă Waikiki, este și monumentul Pearl Harbour, inedit: vasul de război "Arizona" bombardat de japonezi în dec. 1941 nu a fost scos la suprafață și transformat în fier vechi, ci constituie un loc de reculegere pentru orice vizitator (nu numai pentru americani). De pe o punte suspendată se vede clar epava crucișătorului aflată sub apă, se aude o muzică funebă, pe pereții din marmură sunt inscripționate cca 4 000 de nume ale celor care au pierit în focul nimicitor al bombardierelor, la difuzoare se aude declarația de război a președintelui Roosevelt, se vând ziare din data de 6 dec. 1941 (xerox), cărți, casete video. *Americanii își respectă eroii.* Și iar m-am gândit la noi, la generalii români închiși (și morți) în lagăre pentru "crima" de a lupta pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei.

Dar și aici, ca și la München, o excursie este pentru cei cu buzunarele pline de dolari: mă refer la excursia în Micronezia, în insula Chuuk. Vă spune ceva acest nume? Desigur, nimic. Dar pe această minusculă insulă din inima Oceanului Pacific s-au dus teribile lupte în vara anului 1943: peste 100 de bombardiere americane au atacat prin surprindere o puternică flotă japoneză ancorată în golf (peste 50 de vase de război); aceasta a fost distrusă, dar și prețul plătit a fost mare, circa 30 de suprafortărețe americane fiind doborâte. Bilanțul victimelor japoneze: câteva mii, iar al celor americane: câteva sute. *Există două monumente funerare, unul japonez și altul american, unde vizitatorii depun jerbele de flori.* Dar atracția nr. 1 o constituie vizitarea epavelor din ocean. Cum? Toți cei care vor să viziteze trebuie să fie înotători subacvatici; în apa clară se văd toate vapoarele și avioanele, mai ales că acestea sunt numerotate cu grijă, descoperirea lor fiind facilă. Cine nu are bani, ca subsemnatul, își poate cumpăra de la Honolulu tricouri pe care sunt imprimate numele vapoarelor scufundate și "porecele" avioanelor, americanii fiind maeștri în această privință.

Dar să revenim în România. După o lungă perioadă în care interpretarea istoriei, forțată de vremuri și metehne, a schimonosit sau a eludat realități, astăzi am avea posibilitatea să aducem în fața iubitorilor de istorie și a tineretului, pagini și portrete de altădată, în culorile lor reale sau cât mai aproape de adevăr. Dar de ce nu și statui? În ultimii 13 ani nu s-a construit în București nici una, ba s-au mai și dărâmat. "Intrarea în Europa" nu se face cu pierderea demnității naționale și nici cu negarea sau neglijarea principalelor evenimente istorice: nu mai vorbim cu frică, prin colțuri de biserică, dar dacă ne hotărâm să fim mai fermi suntem acuzați de naționalism, chiar de extremism. În Parlamentul României s-a dat ordonanța "de urgență" pentru interzicerea simbolurilor așa-zis "fasciste", dar dl. Răzvan Teodorescu s-a opus cu îndârjire interzicerii emblemelor comuniste. (Două "mici" diferențe între fascism și comunism ar fi, printre altele, că fascismul n-a confiscat proprietatea, pe când comunismul da, că fascismul nu și-a asasinat propriii cetățeni, pe când comunismul da, numai Stalin omorând tot atâția oameni câți au pierit în primul război mondial.) Bustul mareșalului Ion Antonescu, conducătorul României între 1940 – 1944 a fost dat jos în Capitală și în două orașe ale țării, dar agentului KGB, Emil Bodnăraș, i se va ridica o statuie în satul natal din Bucovina, în viitorul apropiat, fiindcă așa doresc autoritățile locale. Unde este imparțialitatea?

Nu a existat decât un singur monument legionar, la Casa Verde din București Noi, mausoleul ridicat lui Ion Moța și Vasile Marin, luptători pentru creștinism, împotriva bolșevicilor, dar a fost ras de pe fața pământului, ca o primejdie mortală pentru viitor. Mă întreb ce ne împiedică să punem o modestă placă de marmură în locul respectiv, sau la cimitirul din Predeal, unde dorm legionarii împușcați de autorități în 1939, fără nici măcar un simulacru de judecată, sau pe locul fostelor închisori și lagăre de la Râmnicu Sărat, Miercurea Ciuc și Vaslui, unde au fost mitraliați legionarii. Se cer două lucruri, esențiale însă, inițiativă și, mai ales, curaj!

ștergă numele de "duce" de pe aleile și coloanele stadionului olimpic.

Aniversarea nașterii lui Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul

Moto:

"Nu eu, ci Isus și Căpitanul în mine."

Ioan (Nelu) Rusu

Legionarii din țară și din exil aniversăm, modest, 104 ani de la nașterea la Iași, la 13 septembrie 1899, a lui Corneliu Zelea Codreanu, supranumit CĂPITANUL, suflet mare, întemeietorul Legiunii "Arhanghelul Mihail" la 24 iunie 1927 - actul de naștere al Mișcării Legionare, școală de educație pentru înnoirea spirituală a omului și Națiunii în duhul lui Isus și în duhul Căpitanului și de luptă politică pentru mai binele ei.

Evocăm în câteva cuvinte inegalabila lui personalitate de mare educator spiritual și vizionar politic creștin, cum nu a mai fost altul în istoria omenirii creștine, precum și faptele din scurtă și chinuită sa viață dăruită jertfă Neamului și lui Isus Hristos.

Profilul spiritual și politic al Căpitanului iubit și venerat de legionari ca un sfânt, și de profesorul Nae Ionescu ca un al doilea Hristos venit pentru mântuirea Neamului, va reieși din prezentarea scurtă ce urmează.

După 10 ani de luptă politică (1927-1938) cu răniți, morți și mii de arestări de legionari, dar și cu victorioasa biruință în alegerile din 1937, Căpitanul, adânc îndurerat de jertfa Moța-Marin și informat că regele Carol al II-lea și camarila lui, din care făcea parte prof. Iorga, devenit consilier regal, pregătea o sângeroasă prigoană de exterminare a sa și a Mișcării, prin circuli către legionari le ordonă să nu răspundă provocărilor nelegiuite ale autorităților, dăruind cu bucurie jertfa care li se cere pentru Neam și Legiune.

Astfel Căpitanul ridică linia de luptă eroică pământească a Mișcării Legionare, violentă până atunci - în dreaptă și legitimă apărare, la înălțimea liniei de luptă cerească a Bisericii, însușindu-și de la aceasta, pentru totdeauna, non-violența și martiriul, singura armă creștină și pentru biruința Legiunii, așa cum a fost pentru Biserica după 300 de ani de martiriu, desăvârșind fundamentul creștin al Mișcării Legionare.

După arestarea Căpitanului la 17 aprilie 1938, dispoziția lui de non-violență și liniște totală, repetată și din închisoare, a fost nesocotită de elemente iresponsabile; agitații sterile și violențe au început, oferind prilejul mult așteptat pentru dezlănțuirea cumplitei prigoane care a urmat.

Căpitanul a fost asasinat la 30 Noiembrie 1938.

Anul următor, la 21 septembrie 1939, el a fost răzbunat de către legionari, răspunzându-se la răul asasinilor tot cu rău, izvorul tuturor nenorocirilor și, ce este mai grav, s-a încălcat cuvântul Mântuitorului Isus Hristos.

Se știe ce a urmat și cât sânge legionar s-a vărsat, pierind aproape toată elita Căpitanului zidită de el după sufletul lui mare și sfânt.

Un capitol dureros al istoriei Mișcării Legionare s-a încheiat definitiv. Ce a urmat, fără Căpitan, a fost cu totul ALTCEVA.

Azi, puțini câți am supraviețuit din lungi și neînchipuite prigoane, suntem dezbițați. Ce va mai fi, numai Dumnezeu știe. Suntem în mâinile Lui. Doamne, ai milă de noi!

CĂPITANUL

Erou neocosmogon predestinat, cum îl definește Faust Brădescu într-una din declarațiile lui cu același titlu, a întrupat voința divină în lupta dintre Bine și Rău ca un trimis al Său în pragul mileniului III, pentru înnoirea morală creștină a neamului românesc și a umanității, în luptele politice fără scrupule.

Crezul lui politic: România înnoită, "frumoasă și ascultătoare de Dumnezeu", cum o dorea și Moța, cetate a luminii cerești, adevărului și dreptății.

Crezul lui spiritual: "Omul nou" de credință și caracter, luptător pentru mai binele neamului său legionar, care să-și biruiască mai întâi puterile răului din el însuși și mai apoi din lume, vor renaște cândva, și omul nou și țara nouă, din ascultarea lui Isus și a Căpitanului.

Politica pentru Căpitan însemna religie, având ca izvor de inspirație Evanghelia - pentru soluții creștine în problemele politice, economice și sociale, și, mai presus, pentru călăuzirea neamului spre țelul final, cel mai înalt: "ÎNVIEREA".

Căpitanul nu-i dorea neamului nostru numai bunăstare economică, Adevăr și Dreptate, ci și Mântuire.

Legiunea este totul: este punctul de plecare al Mișcării Legionare și actul ei de naștere, revoluție interioară și politică, oastea Arhanghelului Mihail, oastea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Căpitanul rămâne pentru totdeauna eroul legendar în istoria acestui neam, prin lupta cu puterile întunericului, din 1919 (pădurea Dobrina) și până la asasinarea sa din 1938.

Veacurile viitoare vor recunoaște că dintre fiili neamului românesc nu s-a născut unul care să-l fi iubit cu adevărat, până la sacrificiul suprem, cum a făcut-o Căpitanul.

Plecat din lume cu trupul, Căpitanul este prezent cu duhul său până la sfârșitul vremii, în fruntea celor rămași și a celor ce vor veni după el.

El trăiește în inimile legionarilor săi. Este viu spiritual, și va fi cât va dăinui neamul românesc, din mijlocul căruia mereu se vor naște, din învățătura sa, decenii după decenii, veac după veac, tinere vârstare de elită legionare care vor urma pe drumul Golgotei românești, pe care a mers el spre învierea de mâine a României legionare, ascultătoare de Dumnezeu.

"Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede" (9, 24 Marcu).

"Credeți, camarazi, ne lasă scris testamentar Căpitanul, din orașe, de la sate, din munți și din câmpii, în viitorul legionar al României, pe care nici ura, nici uneltirea vicleană și nici moartea nu-l pot împiedica".

Amin.

Căpitanul: erou și martir, actual și etern prin ideile sale nemuritoare, model de trăire în viața politică a unui neam, în istoria omenirii.

Senatul Mișcării Legionare
Ioan (Nelu) Rusu

Nu suntem împătimiti ai parastaselor – așa cum au insinuat unii și alții de-a lungul timpului, nu trăim în trecut, dar istoria se repetă și cei care nu învață din greșelile trecute sunt condamnați să le re trăiască. Mai precis: cei care n-au reacționat la asemenea monstruoziitate, care nu s-au încumetat măcar să protesteze împotriva celor care comiteau asemenea abuzuri și crime, au căzut ei înșiși victime propriei dorințe de compromis cu orice preț, câțiva ani mai târziu. Să fi fost doar întâmplare? Poate! "Dar Dumnezeu vede și va răsplăti!"

Erau oare studenții, elevii de liceu din Frățiile de Cruce care au fost împușcați de-a valma, niște infractori periculoși și intratabili? Dar preoții ortocși împușcați în odăjdii? Dar toți acei tineri avocați, medici, ziariști, profesori, să fi fost un pericol pentru țară? Atunci de ce nu au fost judecați și condamnați la moarte? De ce au fost scoși din case și împușcați la margine de drum? Se prefigura oare ceea ce avea să se întâmple doar câțiva ani mai târziu, dar de data aceasta, călăii din 1939 devenind ei înșiși victime ale comuniștilor? Dar diferența de substanță e copleșitoare: legionarii au murit cântând, cu icoana Arhanghelului și speranța Învierii, iar călăii lor au murit tremurând pentru un mic avantaj material (i-o fi ajutat mai mult în clipa morții?)

Și, măcar, pericolul a fost îndepărtat? Istoria ne demonstrează contrariul! Suita de dezastre pentru România abia începuse și a continuat vreme de mai bine de jumătate de secol! Logic, deci, legionarii să fi fost pericolul?!

Trupurile neînsuflețite expuse în piața publică au avut rol educativ pentru copiii din școli aduși cu forța să privească? Pare-se că da: în 1948 parte din acei copii a plecat cu arma în muni, hotărâtă să moară cu arma în mână decât să urmeze calea de dezumanizare, parte din acești copii a devenit coada de topor cu care s-a lovit timp de 45 de ani în întreg poporul român.

Nu putem să nu amintim de sutele de naționaliști creștini români care au fost asasinați într-o noapte, fără măcar un simulacru de proces, trupurile lor mutilate fiind expuse în piețele publice timp de două zile (și asta într-o țară oficial ortodoxă), mai ales acum, când se discută atât de insistent despre drepturile omului, despre justiție și adevăr istoric. Despre victimele comunismului s-a scris în mai toate publicațiile (deși nu îndeajuns), au fost realizate filme documentare, dar despre cei mai dărji luptători împotriva comunismului, legionarii, s-a evitat a se aminti, iar când totuși, prin forța împrejurărilor, s-a ajuns la acest subiect, calomniile și injuriile la adresa lor au acoperit orice încercare de lămurire a opiniei publice.

Acum, când timpul, țărâna și tăcerea veșniciei s-au așternut peste chinul legionarilor imbarcați în corabia de lumină verde a Căpitanului, aprindem candela umilinței la căpătâiul lor, convinși că neamul care poate da asemenea fii, măcar la câteva sute de ani, nu va pieri niciodată! Parafrazându-l pe Căpitan, neamul nostru n-a trăit prin milioanele de robi care s-au plecat tuturor, ci prin Horea, Avram Iancu, Ștefan, prin sutele de mii de țărani și boieri care au dus mai departe flacăra moștenită din străbuni; și care, indiferent dacă înving sau nu, rămân nemuritori.

La 21 Septembrie 1939, ora 13, un grup de 9 legionari a împușcat pe ministrul asasin Armand Călinescu din ordinul căruia au fost ucisi Corneliu Zelea Codreanu împreună cu 13 legionari fruntași la 30 Nov.1938, plus alte câteva zeci de legionari în perioada dec.1938 - iulie1939.

Iată componența echipei Miti Dumitrescu

1. Dumitrescu Miti (student la Drept)
2. Ionescu Ion (student)
3. Isaia Ovidiu (fotograf)
4. Moldoveanu Ion (student)
5. Parascivescu Gheorghe (student)
6. Popescu Cezar (student)
7. Stănculescu Marin (mecanic)
8. Popescu Traian (student)
9. Vasiliu Ion (desenator)

S-au predat de bună voie autorităților. Au fost schingiuiți și duși în piața Elefterie, unde pe loc și fără nici o judecată au fost masacrați, iar trupurile lor au fost lăsate în văzul lumii vreme de trei zile. Copiii de școală și elevii de liceu au fost aduși să vadă cadavrele.

În noaptea de 21/22 septembrie 1939 marea majoritate a legionarilor închiși în lagăre și închisori au fost împușcați de autorități, iar din fiecare județ au fost prinși și împușcați pe stradă doi sau trei legionari!

Trupurile neînsuflețite au fost expuse timp de două zile în piețele publice și populația a fost adunată la "spectacol"!!

Atunci a fost asasinată 90% din elita legionară a CĂPITANULUI (90% din cadrele de concepție și conducere).

Pretextul asasinării lor a fost dat de împușcarea lui Armand Călinescu în ziua precedentă (21 sept. 1939) de către echipa de legionari condusă de Miti Dumitrescu, ca așa-zise represalii împotriva Mișcării Legionare, pentru că primul ministru fusese împușcat de legionari.

Masacrul elitei legionare a fost "răzbunarea" Statului împotriva întregii Mișcări Legionare, împotriva unor persoane fără nici o vină, pentru fapta a nouă legionari care se predaseră și fuseseră deja schingiuiți și omorâți fără proces; dar Statul nu are voie să se răzbune, el trebuie să aplice justiția; în nici o țară din lumea civilizată nu poate fi masacrată o grupare politică de sute de oameni pentru vina câtorva persoane care, de altfel, și-au recunoscut inițiativa și vina și s-au predat de bunăvoie. Deci, putem afirma fără rezerve, conform normelor juridice în vigoare, că au avut loc REPRESALII COLECTIVE ÎMPOTRIVA MIȘCĂRII LEGIONARE.

NOTE:

1) Legionarii din lagăre erau deținuți administrativ, fără proces și fără sentință de condamnare;

2) **Legionarii din închisori fuseseră condamnați de Stat la un număr de ani de detenție, nu la moarte; conform sentinței definitive, după ispășirea pedepsei, trebuiau să fie eliberați (nu erau condamnați pe viață);**

3) Oricum, atât legionarii din lagăre, cât și cei din închisori erau, conform legilor, sub ocrotirea Statului;

4) **Statul nu putea dispune discreționar de viața lor, ca dovadă faptul că nu putuse să-i împuște, în loc să-i închidă;**

- în lagăre erau închiși legionarii fără nici o condamnare (în timp ce în închisoare se aflau legionarii condamnați cu simulacru de proces din 1938, care de altfel, a și fost rejudecat în 1940, iar legionarii achitați post-mortem).

- lagărele constituiau pedepse administrative pentru oponenții dictaturii carliste. Statul - reprezentat prin Carol al II-lea - nu reușise să le găsească oficial nici o vină, nici măcar nu se străduise să insceneze vreun proces (de aceea se aflau în lagăre, iar nu în închisori), și totuși nu numai că i-a închis, dar i-a și împușcat, deși erau practic, sub paza lui.

Redacția

LEGIONARI ASASINAȚI LA ÎNCHISOAREA DIN RÂMNICU SĂRAT

1. Clime Gheorghe (inginer silvic, licențiat în Drept, comandant legionar al Bunei Vestiri, șeful Partidului "Totul Pentru Țară")
2. Cantacuzino Alecu (avocat, comandant legionar al Bunei Vestiri, șeful Corpului Moța - Marin)
3. Totu Nicolae (avocat, comandant legionar al Bunei Vestiri)
4. Tell Alexandru Cristian (avocat, comandant legionar)
5. Furdui Gheorghe (doctor în teologie, comandant legionar, fostul președinte al studențimii române din 1935-1936)
6. Dobre Bănică (economist, comandant legionar al Bunei Vestiri)
7. Polihroniade Mihail (avocat, ziarist, comandant legionar, fostul șef legionar al garnizoanei București)
8. Craja Paul (medic, comandant legionar)
9. Simulescu Sima (profesor, comandant legionar, șeful legionar al sect. III București)
10. Apostolescu Gheorghe (comerciant, comandant legionar)
11. Istrate Gheorghe (economist, comandant legionar, șeful Frăției de Cruce pe țară)
12. Banea Ion (avocat, medic, comandant legionar, șeful legionar al regiunii Ardeal)
13. Serafim Aurel (inginer, comandant legionar, șeful legionar al sect. II București).

LEGIONARI ASASINAȚI LA SPITALUL MILITAR DIN BRAȘOV

1. Cotigă Traian (avocat, comandant legionar, fostul președinte al studențimii române din 1934-1935)
2. Ionică Eugen (inginer, asistent universitar, comandant legionar, șeful asociației "Prietenii Legiunii")
3. Șiancu Emil (ofițer invalid din primul război mondial, avocat, comandant legionar, șeful legionar al jud. Cluj)
4. Pihu Grigore (economist, comandant legionar, șeful legionar al jud. Durostor - Cadrilater)
5. Șuşman Iuliu (funcționar, șeful Corpului Muncitoresc Legionar București)
6. Herghelegiu Ion (avocat, comandant legionar-ajutor, șeful legionar al jud. Neamț)
7. Proca Gheorghe (funcționar, comandant legionar-ajutor).

Când un legionar ce se afla în vreo închisoare, prin beciurile poliției sau în vreunul din lagărele de concentrare, era total sleit de boală sau de răul tratament, când adică era cu un picior în groapă, abia atunci era dus într-un spital.

În această situație se găsea acest grup de camarazi internați în spitalul Militar din Brașov, în acea noapte de sălbatică furie au fost treziți din somn și, așa bolnavi cum erau, au fost încărcăți într-un camion și duși în direcția Râșnov.

Lângă o pădure mașina se oprește. Bolnavii sunt dați jos. Trupurile lor istovite au fost legate cu funii cum ai lega un sноп de grâu și-apoi asasinați.

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN LAGĂRUL DE CONCENTRARE DE LA MIERCUREA CIUC

1. Bene Constantin (funcționar CFR, șeful Frăției de Cruce Caransebeș)	23. Miter Ion (student)
2. Biriș Ovidiu Gh. (avocat)	24. Noaghea Virgil (student)
3. Borzea Titus (student)	25. Nuțiu Aurel (student)
4. Buhai Vasile (student, comandant legionar-ajutor)	26. Pavelescu Gheorghe (avocat)
5. Cioflec Marius (student)	27. Popa Tiberiu (student)
6. Comjic Ștefan (funcționar, șeful Corpului Muncitoresc Legionar)	28. Popescu Marin (student)
7. Oradea	29. Popescu Barbu Anton (funcționar)
8. Coman Constantin Cozmin (student, instructor legionar)	30. Prodea Nicolae (muncitor)
9. Constantin Gheorghe (student, șeful Centrului Studențesc Timișoara)	31. Rădulescu Virgil (ziarist, comandant-ajutor)
10. Constantinescu Dumitru (medic)	32. Raicu Constantin (licențiat)
11. Corbeanu Vasile (student, instructor legionar)	33. Stamate Constantin Eugen (medic)
12. Dobrin Liviu (medic)	34. Stegărescu Constantin (economist)
13. Dorca Afilon (teolog, instructor legionar)	35. Strugaru Nicolae (avocat, comandant-ajutor)
14. Dugaru Dumitru (subinginer)	36. Susai Vasile (licențiat)
15. Enescu Ioan (funcționar)	37. Teodorescu Gheorghe (sculptor)
16. Felecan Vasile (meseriaș)	38. Tiponut Gheorghe (elev , șeful Frăției de Cruce Bihor)
17. Filipov Vasile (licențiat)	39. Todan Coriolan (student)
18. Gărcineanu Florin (ofițer)	40. Ungureanu Cornelii (licențiat în Litere)
19. Grama Iosif (student)	41. Ursu Ion (student)
20. Iordache Nicoară (asist. universitar, comandant legionar)	42. Vasiliu Ion Galus (locotenent)
21. Macoveschi Ion (desenator)	43. Vilmos Adam (muncitor)
22. Micu Augustin (inginer, asistent universitar)	44. Zanche Petre (ziarist)
- Mincă Ilie (**elev** la Școala Militară)

În acea noapte sângeroasă, **44 legionari** au fost treziți din somn și strigați de pe o listă de către un ofițer. Li s-a cerut să se pregătească repede că trebuie să plece în alt lagăr.

În fața porții de sârmă ghimpată s-a format coloana. La lumina lămpașelor au fost legați unul de altul de mâini cu funii. De jur împrejur încercuiți de agenți-călai pornesc spre drumul jertfei lor supreme.

Înainte de ieșirea din lagăr Iordache Nicoară, cel mai iubit de toți pentru necuprinsa dragoste și bunătate ce revărsa în jurul lui, spune un «*Tatăl Nostru*». Apoi convoiul se pune în mișcare, cei rămași între sârme însoțindu-i cu privirile călăuzite în noapte de lumina lămpașelor.

Între tufăriile din apropierea lagărului îi aștepta mitraliera. Aci începu să se spună o altă rugăciune. Mitraliera însă n-a lăsat-o să se sfârșească. Cei 44 flăcăi-legionari-români se prăbușesc, unul peste altul, cu rugăciunea pe buze. Unul din ei mai putu striga într-o ultimă suflare: *Trăiască Legiunea și Căpitanul!*

Liniștea nopții, după încetarea mitralierei, mai fu tulburată de câte un foc de pistol al călăului agent care trăgea în acei care încă nu încetaseră de a respira.

Trupurile lor au fost lăsate pe loc două zile, timp în care lumea să vină să le privească. După două zile au fost ridicați și îngropați în satul apropiat, Toplița.

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN LAGĂRUL DE CONCENTRARE VASLUI

1. Antoniu Ion Păsu (avocat, comandant legionar-ajutor)	17. Moraru Alex. Bubi (student, instructor legionar)
2. Belgea Ion (avocat, comandant legionar)	18. Motoc Mircea (student)
3. Boboc Constantin (student)	19. Nicolicescu Gheorghe (inginer, instructor legionar)
4. Borzea Virgil (student)	20. Popescu Spiru (student, comandant legionar-ajutor)
5. Bujgoli Spiru (student, comandant legionar)	21. Popescu Vasile (licențiat)
6. Busuioc Ion C-tin (inginer agronom)	22. Recman Gogu (student)
7. Calapăr Mihai (student teolog)	23. Roșianu Petre (inginer, director la Nitrogen-București)
8. Cărdu Valeriu (ziarist și poet)	24. Spănu Iordache (licențiat, comandant legionar)
9. Clime Traian (funcționar)	25. Stahu Teodor (avocat, șeful legionar al jud. Maramureș)
10. Comănescu Nicolae (student)	26. Șola Stavri (student)
11. Danielescu Zosim (licențiat)	27. Șupilă Polisperhon (student)
12. Dobre Ion Radu (muncitor STB)	28. Teohari Mircea (student)
13. Dorin Constantin (student)	29. Tucan Boris (student, instructor legionar)
14. Gărcineanu Victor Puiu (avocat, comandant legionar)	30. Tudose Teodor (avocat, comandant legionar, șeful legionar al jud. Iași)
15. Goga Mircea (student)	31. Volocaru Gheorghe (funcționar)
16. Maricari Nicolae (locotenent)	32. Zus Radu (student)

În lunca din fața clădirii lagărului Vaslui, în acea noapte de sânge și moarte, sunt duși acești 32 legionari, în ultimul lor drum ce mai aveau de pășit în această lume și în această țară, atât de iubită de ei.

Legăți unul de altul cu funii de mâini, înconjurați de cei puși să-i asasineze, sunt scoși din lagărul împrejmuit cu două rânduri de sârmă ghimpată și duși spre locul unde îi aștepta moartea.

Sublocotenentul-jandarm Cinghiță, care mănua mitraliera, începe să-i rostogolească de-a valma, unul peste altul. Lui Tudose Teodor gloantele îi taie manile. Simțindu-se deslegat de legătura comună mai are încă putere să fugă. Dar unde? Din urmă îl ajung călăii, îl împuşcă din nou și-apoi îl aruncă peste ceilalți camarazi.

Vreme de două zile trupurile lor au fost lăsate în văzul lumii. Dascălii primeau ordin să aducă pe rând școlile de copii ca să privească pe acești feciori transformați într-un morman de cadavre. Tinerele vlăstare plângeau și li se făcea rău văzând acest spectacol. Astfel voiau călăii să imprime teroarea în inima tânără a elevilor.

După două zile abia, cadavrele au fost îngropate în cimitirul de animale din Vaslui.

LEGIONARI ASASINAȚI PE TOT CUPRINSUL ȚĂRII 21/22 SEPTEMBRIE 1939

Politia și unitățile de jandarmerie din toate județele au primit, în aceeași noapte, ordinul să aresteze și să execute imediat, în locuri publice, câte trei legionari.

Ordinul preciza că, în lipsa celor indicați pe listă, vor fi executați oricare alții, pentru a completa numărul, ceea ce s-a și produs în câteva județe.

1) Arad: Măduță Ioan (avocat, comandant legionar-ajutor)
Bulboacă Ilie (șef legionar de plasă)
Jucan Ilie (agricultor)	18) Covurlui: Popa Costăchel
Croitoru Tudor
Potolea Spiru (ofiter invalid de război)
2) Argeș: Pielmuș Ioan (ofiter)
Olteanu Vasile
Amzăr Traian (țaran)	19) Dâmbovița: Nițescu Petre
Lungu Ion (învățător)
Gălmeanu Ion (student)
3) Bacău: Condopol Mircea
Mandaste Alexe
Antonovici Constantin (student)	20) Dolj: Hozarlescu Ilie
Poenaru Ilie
Ștefănașe Ioan
4) Bălți: Condrațiu Alexe
Ursache Victor
Gherman Ioan	21) Dorohoi: Surugiu Gheorghe
Barbu Gheorghe
Honceru Ion
5) Bihor: Cozma Lazăr
Jude Dumitru	22) Durostor: Nastu Cola (țaran, instructor legionar, primar de sat)
Măngăniță Costică (țaran)
Memu Nișa (țaran, instructor legionar)
6) Botoșani: Iftimuță Vasile
Grigoriu Mihail
Mancoș Gheorghe	23) Fălciu: Codreanu Zelea Ion (inginer, fratele Căpitanului)
Nicolae Emil
Croitoru Vasile
7) Brăila: Babăță Ion Teodor (șef Corp Muncitoresc Legionar Brăila)
Udrea Ion	24) Gorj: Șerban Constantin
Munteanu Gheorghe (căpitan)
+ Motomanca Grigore (preot)
8) Brașov: Faur Ioan (profesor)
Bordeianu Ion (inginer, comandant legionar)
Lehaci Nicolici Nicolae
Papacioc Radu	25) Hotin: Dobuleac Vasile
Dubovinschi Teodor
Soroceanu Dumitru Iacob
9) Buzău: Voinea Constantin	26) Hunedoara: Popa Petre (muncitor, instructor legionar)
Cornea Gheorghe
Sârbu Nicolae
10) Caliacra: Caranica Petre (student)
Popescu Hristu (țaran)
Cavachi Dumitru (student)	27) Ialomița: Manolescu Ioan Gheorghe
Constantinescu Costel
Badea Traian
11) Câmpulung: Irimiciu Valerian (cojocar)
Tăranu Traian
Cozan Luchian	28) Iași: Dănilă Nicolae (licențiat)
+ Miron Leonid (preot, instructor legionar)
Bagdad Elena (curiera Căpitanului)
12) Caras: Borzac Lazăr (muncitor)
Băleanu Ion (funcționar)
Cerbu Iancu	29) Lăpușna: Diaconescu Vasile (colonel invalid război, senator)
Florescu Sergiu (ziarist, comandant legionar)
Palamarciuc Ion
13) Cernăuți: Pisarciuc Silvestru
Regwald Francisc
Molotiu Ioan	30) Maramureș: Butnaru Ioan
Chirariță Dumitru
Beldioan Mircea (student)
14) Cetatea Albă: Vlădău Ioan
Păucă V. Dumitru (revizor școlar)
Cuzoglu Damian	31) Mehedinți: Gheorghiu Victor (șeful garnizoanei Turnu Severin)
Geacu Hristu Petre
Gheorghevicu N
15) Ciuc: Duma Iosif (profesor, comandant legionar)
Caranica Ioan
Mirea Ilie	32) Mureș: Rusu Iacob
Palotaș Francisc
Pădureanu Nicolae
16) Cluj: Ciubuş Petre
Eremia Nicolae	33) Muscel: Nerasan Ioan (avocat)
Stancu Ioan
17) Constanța: + Chivu Ion (preot, șeful legionar al județului)
Chiriază Constantin (funcționar)
+ Mocanu Ion Stoica (preot)
+ Secăreanu Ion (preot)	

34) Năsăud: Tonea Simion
Girigan Cornel
Tolan Alexandru

35) Neamț: Malinici Nicolae
Avădanei Vasile
Vasile Puiu

36) Olt: Găman Florian (elev)
Mănu Dumitru (student)
Preda Gheorghe

37) Orhei: Zălupcescu Grigore
Mocanu Andrei
Răileanu Naum

38) Prahova: Cojocaru Alexandru (comandant legionar-ajutor)
Filip Dumitru

39) Putna: State Vasile
Voinea Nicolae
Marin Petre

40) Roman: Creangă Vasile (elev)

41) Romanați: Nicolescu Gheorghe
Oproviici Horia

42) Sălaj: Burcaș Augustin (avocat)

43) Satu Mare: Bozântan Victor

44) Severin-Lugoj: Gălescu Nicolae (curelar)
Ghindă Gheorghe (muncitor)
Sărbu Damaschin
Matici V. Marin (croitor)

45) Soroca: Levizchi Ștefan (elev)
Știucă Boris
Criclivoi Azare

46) Suceava: Răuț Ioan
Gemeniuc Ioan
Jitaru Spiridon (student)

47) Târnava Mică: Bărză Gheorghe
Pruș Ioan
Codrea Nicolae

48) Tecuci: Cășăneanu Gheorghe
Teodorescu Spirache
Baciu Vasile (student, instructor legionar)

49) Teleorman: Abajiu Dumitru (comerciant, șef legionar de plasă)
Cristea Aristotel
Toader Dumitru (comerciant)

50) Tighina: Heidenrecz Vladimir
Căldare Constantin
Caragancev Ion

51) Timiș Torontal: Udrea Toader (croitor)
Dragomir Gheorghe (șofer)
Cocora Alexandru

52) Trei Scaune: Lascăr Gheorghe (inginer)
Vrânceanu Gheorghe
Caranica Enache (licențiat)

53) Turda: Cucerzan Constantin
Nichita Augustin (măcelar, comandant legionar-ajutor)
Tcaciuc Toceanu Ghiță (student)

54) Vâlcea: + Nicolaescu Aurel (preot)
+ Diaconescu Dumitru (preot)
Vasilescu Nicolae (tâmplar)

Din acest tabel se observă că au fost uciși în masacrul din noaptea de 21/22 septembrie 1939 chiar și preoți și ofițeri invalizi din primul război mondial.

Nici măcar elevii de liceu nu au fost cruțați din acest masacru.

Din mulțimea de frați de cruce care s-au găsit antrenați în vârtelul acesta și au fost asasinați, murind pentru Cruce și pentru țară, dăm evocarea a două victime:

Florian Găman - elev în clasa a IV-a la Liceul Radu Greceanu din Slatina Olt, în vârstă de 15 ani, copil al unui plutonier activ din regimentul 3 Olt, tot din Slatina.

La 22 septembrie 1939 a fost luat de acasă de poliție, dus pe malul Oltului, împușcat și lăsat acolo. Nu murise însă. S-a târât cum a mai putut până în apropierea unor case. A fost găsit de un om, care i-a anunțat părinții. L-au luat și l-au dus la spitalul din oraș, unde doctorii au spus părinților că ar fi putut să trăiască, dacă i s-ar fi făcut o transfuzie de sânge. A aflat poliția, care a intervenit și n-a permis să i se facă transfuzia. Copilul a murit. A fost îngropat în cimitir, dar fără preot, în schimb, poliția i-a pus la mormânt o placă cu inscripția faimoasă care, în acele zile, se putea citi în aproape toate județele din România: „Așa vor fi pedepsiți toți trădătorii de țară!” Florian Găman a fost și el un „trădător” (!) Persoane „necunoscute” i-au dezgropat trupul și l-au aruncat în apele

Oltului. Valurile l-au trecut în județul Romanați unde l-au „scos la mal”. L-au găsit niște țărani și l-au îngropat pe furiș. Vestea de cele întâmplate ajunsese și până la ei, pentru că între ei și Slatina nu era decât podul de peste Olt. (relatare de doctor Șerban Milcoveanu, președintele Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români în perioada 1937-1940)

Vasile Creangă - elev, ucis la Roman în noaptea de 21/22 septembrie 1939.

Și aici, ca în toată țara, ordinul indica trei victime. Printre ei eram și eu, dar organele locale s-au oprit doar la unul, în fapt cel mai tânăr, cel mai puțin implicat și absolut fără pricină. Trupul lui plâpând a fost lăsat pe câmp în apropierea orașului, lângă drumul ce ducea la Luțca (jud. Roman).

Cei care au ordonat și coordonat genocidul au ajuns, desigur, de mult în iad, înecați în sângele victimelor și în lacrimile celor ce i-au plâns. Cel ce a tras în ceafa unui copil care cerea, striga și implora să nu-l împuște, n-a ezitat, n-a auzit mai apoi bocetele sfâșietoare ale unei biete mame și a putut totuși astfel dormi fără coșmaruri. (relatare de avocat Nae Tudorică, instructor legionar din Roman)

Și femeile au fost asasinate în noaptea de 21/22 septembrie 1939:

Elena Bagdad (studentă la Facultatea de Matematică din București, curiera Căpitanului)

Dumnezeu i-a auzit dorul de jertfa și i-a primit mucenicia, în 22 septembrie 1939, când a fost omorâtă elita Mișcării Legionare din lagăre, închisori și de pe tot cuprinsul țării, trebuiau și legionarele să-și dea tributul lor de sânge. Sorții au căzut pe Elena Bagdad. Poate era cea mai curată și cea mai vrednică, în acel moment, de a se aduce jertfa vie pentru viitorul acestui neam. A fost luată cu o căruță din sanatoriu și executată în marginea unei păduri, își aprinsese singură lumânarea la marginea drumului și, în genunchi, și-a rostit ultimele rugăciuni, probabil de mulțumire că marea ei dorință de moarte mucenicească i-a fost îndeplinită.

Dumnezeu n-a îngăduit să fie lăsată acolo, pentru a o sfâșia câinii din lumea celor necuvântătoare. A fost dusă până la marginea satului, unde se afla un cimitir, și au îngropat-o acolo, cu genunchii strânși, aruncând deasupra ei niște gunoi și coceni de porumb. O bătrână din sat, aflată întâmplător în cimitir, ascunzându-se îngrozită de frica jandarmilor și de ceea ce vede, a fost totuși martoră. A venit ziua următoare și a mai adăugat pământ ca să-i împlinească mormântul.

SUPRAVIEȚUITOR AL MASACRULUI ELITEI LEGIONARE: MIRCEA ELIADE

«Profesiunile cele mai variate erau reprezentate în lagăr: profesori universitari, medici, preoți, institutori, muncitori, țărani. Totuși majoritatea era formată din intelectuali. Seara, rugăciunea colectivă se termina cu un impresionant „Cu noi este Dumnezeu” cântat de trei sute de voci. La ultimul etaj, se afla o cameră rezervată pentru „rugăciunea permanentă”. Timp de o oră, ziua și noaptea, un deținut se ruga sau citea Biblia și nu se întrerupea decât în clipa când intra cel care venea ca să-l înlocuiască. Și fiindcă, firește, între orele trei și cinci dimineața era cel mai greu să

rămâi treaz, mulți camarazi cereau să fie înscrși pe listă tocmai pentru acele ore.

Rareori în istoria creștinismului modern, posturile, rugăciunile și credința oarbă în atotputernicia lui Dumnezeu au fost plătite cu mai mult sânge. Mai târziu, când tragedia se săvârșise, eram de-a dreptul fascinat descoperind aceeași credință imperturbabilă la rarii supraviețuitori ai masacrelor.»

(JURNAL - VIAȚA ÎN LAGĂR)

Mărturia unui supraviețuitor, doctor Ionel Zeana, comandant legionar Masacrarea legionarilor din lagărul Miercurea Ciuc:

La data fatidică de 21 septembrie 1939 ne aflam în lagăr 90 de inși (...)

După ce s-au angajat pe povârnișul cu tufăriș îndreptându-se spre șoseaua Ciuc-Odorhei, călăuzele cu lampas s-au dat brusc la o parte, la un semnal, și rafala mitralierei a culcat la pământ tot convoiul, cei din față târându-i peste ei pe cei din spate. De la prima rafală, soldații din flancuri s-au zăpăcit și nu s-au putut îndepărta la timp, astfel încât unii dintre ei au fost răniți din primul foc. Pauza s-a datorat acestui incident, între timp, câțiva legionari răniți, cu mâinile scăpate din strânsoarea frânghiei perforate de gloanțe, s-au sculat și au fugit spre lunca Oltului, dispărând în întineric. Apoi a început tocătura, care a durat mult. Când se credea că toți sunt morți,

deodată, în lumina orbitoare a reflectorului, se ridică de sub mormanul de cadavre, lordache Nicoară. Fusesse rănit și avea mâinile dezlegate. A dus mâna la piept și apoi în sus, strigând din toate puterile: *Trăiască Legiunea și Căpitanul!*

Și mitraliera și-a reînceput clăntănitul, până nu s-a mai auzit nici un horcăit. La urmă, răsunau sacadat loviturile de grație, cu pauze între ele, mai lungi sau mai scurte, desăvârșind măcelul.

Mijeau zorile, când diabolica operație a luat sfârșit. Pe valea Oltului s-a așternut o liniște apăsătoare, de plumb. Pale, pale de ceață, purtate de vânt, pluteau la vale ca niște pânze sfâșiate, sub burnița subțire și rece. Soldații de pază în lagăr arătau jandarmilor urmăritori, din

vârful prepeleacurilor, direcția în care au apucat cei doi fugari, scăpați din convoiul morții. Unul din ei era Mincă Ilie, elev în ultimul an la Școala de ofițeri de Infanterie din București; celuilalt nu-i mai țin minte numele. Amândoi au fost prinși după două-trei zile, în satele secuiești, și împușcați pe loc. Trupurile lor au fost aduse lângă cele ale camarazilor lor și expuse la locul măcelului, sub o inscripție infamă și rușinoasă pentru onoarea, mândria și demnitatea unui neam creștin, spre jubilearea străinilor și trădătorilor de patrie.

Chiar dacă ordinul monstruoaselor execuții a pornit din gheena unor hrube străine, uneltele executoare au fost recrutate din drojdia pestilențială a acestui neam oropsit.

Mărturia altui supraviețuitor, ing. Dumitru (Tache) FUNDA, decorat de Căpitan Masacrarea legionarilor la Spitalul militar din Brașov:

Până la cumplită noapte de 21-22 septembrie, în care s-a produs masacrul elitei legionare, viața noastră a decurs fără evenimente deosebite.

În ziua de 21, după ora prânzului, a intrat în salonul nostru un căpitan de jandarmi, adjunctul comandantului pazei noastre militare, îl cunoștea mai bine pe comandantul legionar Traian Cotigă, pe care l-a anunțat în taină, de împușcarea lui Armand Călinescu, eveniment comunicat la Radio București de echipa lui Miti Dumitrescu. Căpitanul părea că a dorit să ne aducă o veste îmbucurătoare. După plecarea lui, au început comentariile. Peste puțin timp a fost întărită paza militară. La intrarea în salon au fost instalați în post doi jandarmi, iar un plutonier ne-a comunicat că nu mai aveam voie să părăsim salonul. Cel mai frământat părea inginerul Eugen Ionică. Ne-a sfătuit să ne rugăm lui Dumnezeu, întrucât, spunea el, *ne trăim ultimele ore din viața noastră*, în special cei care proveneau din închisoarea Râmnicu Sărat: Traian Cotigă, Virgil Ionescu, Eugen Ionică, Radu Budișteanu și Șerban Milcoveanu, care fuseseră prezenți la ridicarea din acea închisoare a Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor, erau convinși că vom avea aceeași soartă.

După ce am făcut rugăciunile, nimeni nu a mai scos o vorbă multă vreme. Cu toții ne gândeam nu la noi, ci la durerea alor noștri. Nimeni nu a mai putut dormi. Pe la orele două din noapte, pe culoar mare forfotă, după care au pătruns în salon mai mulți plutonieri, cu niște glugi pe cap, care îi făceau de nerecunoscut. Un colonel, însoțit de doi coloneli de jandarmi, au intrat și ei. Colonelul era cu o listă în mână, din care a citit pe următorii: Traian Cotigă, Emil Șiancu, Eugen Ionică, Grigore Pihu, Ion Hergelegiu, Gheorghe Proca și Iuliu Șușman. Le-au cerut să se îmbrace și să iasă din salon fără bagaj. Era clar: mergeau la moarte!

Traian Cotigă, primul citat, adresându-se colonelului, i-a spus să transmită regelui asasin, cu care avusese cândva o lungă convorbire, că el nu păstrează gloanțele pentru a fi folosite împotriva dușmanilor Patriei; le folosește pentru nimicirea tineretului român. Adresându-se apoi ostașilor, după ce a precizat că a avut onoarea să fie printre primii comandanți legionari făcuți de Corneliu Z. Codreanu, le-a spus că niciodată nu i-a fost frică de moarte. Le-a cerut să fie primul în care vor trage și să-l nimerească drept în frunte.

Eu, nefiind pe listă, l-am rugat pe colonel să-mi permită să merg în cămăruța alăturată, în care se găsea Grigore Pihu, ca să-l ajut să se îmbrace. Era aromân de-al meu, poate cel mai devotat legionar dintre toți ai noștri, care era socotit și de Căpitan ca unul dintre cei mai devotați comandanți legionari.

Eram foarte emoționat; nu reușeam să-mi stăpânesc plânsul.

- Mori, măi Funda, sau nu? a fost întrebarea lui Pihu.

- Nu sunt pe listă, i-am răspuns.

- Ar trebui să regreti că nu ai și tu parte de o moarte atât de frumoasă.

Colonelul stătea în prag și-l privea, mirându-se parcă de existența unui asemenea om. Copleșit parcă de povara crimelor la care devenea complice, adresându-se martirului Pihu, a ținut să precizeze:

- Ce să fac, d-le Pihu, eu m-am străduit să fac tot ce mi-a fost posibil să te ajut, dar sunt militar și sunt obligat să mă supun ordinelor primite. Te rog să mă ierți dacă n-am făcut mai mult.

- Chiar dacă nu ai făcut prea mult, eu te-am iertat. Țin chiar să-ți mulțumesc că, prin d-ta, cel de Sus îmi dăruiește o moarte atât de frumoasă. Sunt fericit că am trăit în epoca lui Corneliu Zelea Codreanu; l-am cunoscut, m-am bucurat de dragostea lui, iar moartea pentru idealurile legionare este pentru mine o binefacere divină.

În timpul acesta eu îl ajutam să se îmbrace. Era sleit de puteri, de-abia se putea ține pe picioare. După ce s-a îmbrăcat, a mai turnat puțin ulei în candela care ardea continuu, după care a ingenunchiat, și-a făcut ultima lui rugăciune. L-am ajutat să se ridice. Pe o noptieră se afla o cruce din lemn pe care a luat-o în brațe și a pășit spre ușă sprijinit de mine.

- Transmite camarazilor noștri, măi Funda, să meargă neclintiți pe drumul Căpitanului și să cautați să stărpiți tot răul din voi.

A fost ultima lui dorință transmisă camarazilor, cărora le-a fost deosebit de prețuit comandant.

- Ce-i asta, domnule Pihu? l-a întrebat colonelul.

- Așa moare legionarul, cu crucea în brațe.

- Apoi, ca pentru sine:

- Mergem la Căpitan; ne cheamă la el.

Legănându-se, părea împăcat pe ultimul lui drum. Eu am revenit în salon.

Iuliu Șușman, cu care mă împrietenisem în lagărul de la Vaslui, m-a îmbrățișat, spunându-mi: *"Mor împăcat, Tache, las după mine un Șușmanel"*. Atitudinea lui mi-a părut stranie: mergea la moarte zăbind! A fost ultimul cu care m-am îmbrățișat, fără să-i pot vorbi. O stare emoțională puternică pusese stăpânire pe mine. Mă despărțeam, de fapt, de niște oameni din lumea pe care am prețuit-o mult pentru imensa putere de sacrificiu în slujba marilor idealuri ale neamului nostru, pentru care se jertfiseră Căpitanul, Ionel Moța, Vasile Marin, Sterie Ciumetti și atâția alții, a căror jertfă supremă urma să constituie suport moral pentru noi cei rămași în urma lor, care eram sortiți să suportăm masacrul provocat în rândurile noastre de regimul comunist.

Fuseseră luați șapte, deci jumătate din câți am fost. Cei rămași, fără să ne comunicăm gândurile, ne-am socotit programati pentru eșalonul doi. Am rămas deci în așteptare, fiecare în patul lui. Nu mi-a părut nimeni copleșit de frica morții. De altfel, comportarea celor plecați dintre noi ar fi constituit o mustrare. Nu mai putea fi vorba de continuarea somnului. Fără a mai comunica între noi, cu toții ne-am gândit la marea durere pe care le-o pricinuiau familiilor noastre.

La intrarea în salonul nostru, cei doi soldați de pază erau în post. A fost o noapte lungă, cum nu-mi amintesc să fi fost alta. La ivirea zorilor, Eugen Necrelescu a pronunțat primele cuvinte: *"Fraților, cred că suntem salvați!"* Cu toții am fost tentați să-l credem; **știam că astfel de crime monstruoase se petrec în întineric.**

Corpurile neînsuflite au fost lăsate la locul crimei, iar făptașii s-au retras, ducându-se probabil să participe la "praznic". Când s-a luminat de zi, au venit să-i ridice ca să-i expună la răscruce de drumuri cu inscripția: *"Așa vor fi pedepsiți trădătorii de Țară!"*

Cu această ocazie s-a putut constata că dușmanii Mișcării Legionare erau foarte bine informați asupra valorii componentelor de frunte ai Mișcării; și au făcut să dispară în acea noapte sângeroasă aproape întreaga elită formată de personalitatea excepțională a Căpitanului.

Scurta guvernare legionară din 1940-1941 a dovedit cu prisosință acest crud adevăr de care, din nefericire, nu s-a ținut seama la momentul respectiv, ceea ce a provocat un imens dezastru politic și moral.

TOTALUL LEGIONARILOR ASASINAȚI ÎN NOAPTEA DE 21/22 SEPTEMBRIE 1939: 254

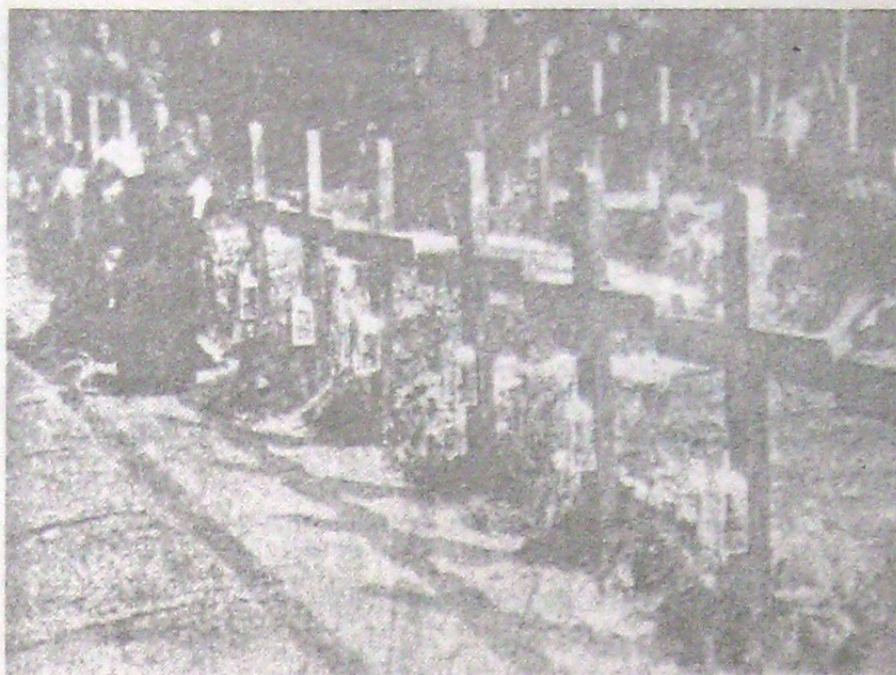
Plângă printre ramuri luna,
Noaptea pustii,
Căci te-ai dus pe totdeauna,
Și n'ai să mai vii!

Pe cărările umblate
De noi te-am cătat;
Te-au uitat pân'astăzi toate,
Și-ai tăi te-au uitat.

Numai vântul mai suspină
Dulcele tău cânt,
Peste florile ce-alină
Tristul tău mormânt.

Ca o lacrimă de sânge
A căzut o stea,
Drum de foc și biruință
Pentru Garda ta!

Bate vântul peste ape,
Trece timpul greu,
Noi mereu te plângem frate,
Iar tu dormi mereu!

Crucile legionarilor adunați din gropile comune

Mișcarea Legionară nu numai că n-a fost o mișcare de "derbedei", neisprăviți, semidocti etc. - așa cum au afirmat zeci de ani dușmanii ei, dar se poate spune că a fost o mișcare a elitelor. Ca modest exemplu, prezentăm în continuare biografia (pe scurt) a câtorva legionari asasinați de autorități din perioada interbelică - elita Căpitanului.

GHEORGHE CLIME

1889 - 1939

Inginer silvic și licențiat în Drept

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), în prima serie Șef al Corpului Muncitoresc Legionar (1936 - 1937)

Șeful Partidului **Totul Pentru Țară** din 1937 (expresia politică a Mișcării Legionare), după moartea gen. Gh. Cantacuzino „Grănicerul”

„În această privință, dacă există cineva, în vreun colț al României, care să fi început înscrierea în vreo listă de subscripție, autorizată sau nu, să mă înscrie și pe mine cu ce pot da: viața”. (Gheorghe Clime la

întemeierea Legiunii Arhanghelul Mihail)

Născut în com. Oancea din jud. Covurlui (Basarabia), în 1889 Vicepreședinte al LANC (Liga Apărării Național-Creștine - președinte: A.C. Cuza) pe Moldova Colaborator și promotor al primei publicații legionare, **Pământul strămoșesc**

A făcut parte din primul grup care a depus jurământul legionar în 1927

Personalitate marcantă a Legiunii, a primit gradul de comandant al Bunei Vestiri în prima serie, fiind deosebit de apreciat atât de Căpitan, cât și de legionari

În 1936 a plecat cu echipa legionară condusă de generalul Cantacuzino să lupte în Spania contra comuniștilor, fiind decorat de generalul Franco.

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 fruntași ai elitei legionare din iulie 1938 și deținut în închisoarea Râmnicu Sărat.

Asasinat de autorități în marele masacrul elitei legionare din noaptea de 21-22 sept. 1939

La 3 octombrie 1940 procesul de condamnare a lui Gheorghe Clime a fost rejudecat împreună cu procesul Căpitanului și al celorlalți 18 fruntași ai elitei legionare, iar Gh. Clime a fost achitat post-mortem și reabilitat, odată cu Căpitanul și elita legionară.

ION BANEA

1905 - 1939

Medic, doctor în Medicină, avocat, publicist

Comandant legionar în prima serie

Șeful legionar al regiunii Ardeal

Născut în com. Vurpăr (lângă Sibiu), dintr-o familie numeroasă cu vechi tradiții românești

Studii superioare la Universitatea din Iași, Facultatea de Medicină, unde a luat cunoștință cu Legiunea, alăturându-i-se din primul moment

Administratorul Căminului de la Râpa Galbenă și al revistei legionare **Pământul Strămoșesc**, Ion Banea a

demonstrat încă de la început calități de mare organizator

După mutarea lui Corneliu Z. Codreanu la București, Ion Banea a rămas conducătorul organizației locale legionare Iași (1930-1933), în 1934 mutându-se la Cluj și luând conducerea grupului studențesc legionar de acolo

A fondat revista legionară **Glasul Strămoșesc** la Cluj

A construit Căminul "Ardealul tânăr legionar", întemeind taberele de muncă de la Chintău, Baci, Sutor și Dorobanți, la care au lucrat 1800 de legionari (1935 - 1936)

A colaborat la multe din publicațiile legionare, între care: **Pământul Strămoșesc** (Iași), **Glasul Strămoșesc** (Cluj), **Revista Mea** (Cluj), **Străjerul** (Oradea), **România Creștină** (Chișinău), **Iconar** (Cernăuți) ș.a.

Parlamentar pe listele Partidului **Totul Pentru Țară** în dec. 1937

A scris:

Portul național - tipografia Trecerea Munților Carpați, Iași, 1928 (lucrare închinată Legiunii Arhanghelul Mihail);

Rânduri pentru generația noastră (introducere de Ion Moța) - culegere de articole publicate în diverse ziare și reviste. Cluj, 1935;

Căpitanul - tipografia Vestemeean, Sibiu, 1936, 144 pg. Ediția a II-a: tipografia Vestemeean, Sibiu, 1937. Reeditată după 1990;

Ce este și ce vrea Mișcarea Legionară (cărțică pentru săteni) - tipografia Vestemeean, Sibiu, 1937.

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, după procesul elitei legionare din iulie 1938 și deținut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorități la 22 sept. 1939 în închisoarea Râmnicu Sărat, în masacrul elitei legionare

Achitat post-mortem și reabilitat prin rejudecarea în 1940 a procesului din 1938.

TRAIAN COTIGĂ

1910 - 1939

Avocat, doctor în Drept
Şef al Frăţiei de
Cruce din Focşani
Comandant legionar
Şef legionar al
judeţului Putna (actual
Vrancea)
Preşedinte al
Centrului Studenţesc
Bucureşti (1931-1934)
Preşedinte al UNSCR
(Uniunea Naţională a
Studenţilor Creştini
Români) - 1934 - 1935

Născut la Focşani (1910)

A aderat la Mişcarea Legionară încă de la început (1927)

Studii la Facultatea de Drept din Bucureşti

Remarcabil talent oratoric, vorbitor la perfecţie a cinci limbi străine: franceza, germana, italiana, spaniola, engleza; s-a bucurat de o apreciere deosebită din partea Căpitanului

Parlamentar pe listele Partidului Total Pentru Ţară în dec. 1937

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 fruntaşi ai elitei legionare din iulie 1938 şi deţinut în lagărul Miercurea Ciuc

Grav bolnav, a fost transferat la Spitalul Militar din Braşov, secţia deţinuţi politici, de unde a fost ridicat împreună cu alţi şase camarazi în noaptea de 21/ 22 sept. 1939 şi asasinat de autorităţi (impuşcat) în masacrul elitei legionare, în aceeaşi zi cu alţi 253 de legionari din toată ţara

Achitat şi reabilitat prin rejudecarea în 1940 a procesului din 1938.

GHEORGHE FURDUI

1910 - 1939

Doctor în teologie
Comandant legionar
Preşedinte al Centrului
Studenţesc Bucureşti (1934-1935)
Preşedinte al UNSCR (Uniunea
Naţională a Studenţilor Creştini
Români) - 1935 - 1936

Licentiat la Facultăţi de Teologie din
Bucureşti şi doctor în teologie din anul
1934

Inaugurează la Fundaţia Carol un
ciclul de conferinţe privind patriotismul şi
Biserica

O mare inteligenţă şi talent oratoric;

deosebit de apreciat de către Căpitan

În prigoana din dec. 1933 - apr. 1934 a fost singurul care cunoştea unde se adăpostea Corneliu Zelea Codreanu (la colonelul Ştefan Zăvoianu, membru al Senatului Legionar, Gh. Furdui fiind ginerele col. Şt. Zăvoianu)

Parlamentar pe listele Partidului Total Pentru Ţară în dec. 1937

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 fruntaşi ai elitei legionare din iulie 1938 şi deţinut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorităţi în marele masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939.

Achitat şi reabilitat prin rejudecarea la 3 octombrie 1940 a procesului din 1938.

GHEORGHE ISTRATE

? - 1939

Licentiat al Academiei Comerciale

Comandant legionar

Şeful pe ţară al Frăţiilor de Cruce (începând din 1934)

Născut în jud. Vaslui

Fin psiholog, bun organizator; urmaşul lui Ion I. Moţa la comanda Frăţiilor de Cruce pe ţară, din 1934 până în 1938, când a fost arestat împreună cu cea mai mare parte a elitei legionare; sub comanda lui, Frăţiile de Cruce au luat un avânt considerabil, fiind deosebit de apreciat de Căpitan

A scris: Frăţia de Cruce - Editura, Bucureşti, 1937 - cartea de capătăi a organizaţiei, îndreptar pentru educarea tineretului în spirit practic, creştin şi naţionalist

Arestat în 1938, condamnat în procesul celor 19 fruntaşi ai elitei legionare din iulie 1938 la 7 ani închisoare şi deţinut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorităţi la Râmnicu Sărat, în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939

Achitat şi reabilitat prin rejudecarea la 3 octombrie 1940 a procesului trucat din 1938.

ALEXANDRU (ALECU) CANTACUZINO

1901 - 1939

Avocat, doctor în Drept,
diplomat, publicist

Print; descendent al uneia dintre cele mai alese şi glorioase familii domnitoare româneşti

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), şeful Corpului Moţa-Marin (1937 - 1938)

Născut în comuna Ciocăneşti, jud. Ilfov

Licentiat în Drept (Bucureşti), cu studii la Paris şi Haga (Academia de Drept Internaţional)

Şef de cabinet la Ministerul Afacerilor Externe al României (1926-

1927), secretar de legaţie şi însărcinat cu afaceri al României la Haga şi Varşovia

Colaborator la *Convorbiri literare*, *AXA*, *Cuvântul studenţesc*, *Vestitorii*, *Libertatea*

Şeful şantierului pentru construcţia Casei Verzi din Bucureşti Noi

Unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai Căpitanului, prezent din primii ani în lupta legionară; unul dintre organizatorii Congreselor Studenţeşti de la Craiova (1936) şi Tg. Mureş (1936)

A luptat în Spania contra bandelor bolşevice, împreună cu echipa legionară condusă de generalul Cantacuzino-Grănicerul, fiind decorat de generalul Franco

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar), şeful Corpului Moţa-Marin (din 1937), pentru care a elaborat un regulament. (Corpul Moţa-Marin era proiectat să fie o unitate combativă de elită a Mişcării, formată din max. 10 000 legionari tineri, până la 30 de ani). Având în vedere desfăşurarea ulterioară a evenimentelor - marea prigoană din anul următor, Corpul Moţa - Marin a rămas în stadiul incipient.

Parlamentar pe listele Partidului Total Pentru Ţară în dec. 1937

A scris:

Cum suntem, Tipografia "Comigel", Sibiu, 1934. Ediţia II-a: Editura "Mişcării Legionare", Bucureşti, 1940

Românul de mâine, Ediţia I-a, Bucureşti, Aprilie 1935. Ediţia a II-a: Institutul de Arte Grafice "Eminescu", Bucureşti, 1937

Între lumea legionară şi lumea comunistă, Bucureşti, 1935. Ediţia a II-a: Editura "Mişcării Legionare", Bucureşti, 1940

Românismul nostru, Institutul de Arte Grafice "Eminescu", Bucureşti, Martie, 1936

Pentru Christos (amintiri de pe frontul din Spania), Bucureşti, Martie 1937

Românul de mâine - Românismul nostru, Editura "Serviciul Propagandei Legionare", Bucureşti, 1940

După condamnarea lui Corneliu Zelea Codreanu la 10 ani închisoare în iunie 1938, printul Alexandru Cantacuzino a fost trimis în judecată de regimul carlist împreună cu alţi 18 fruntaşi ai Legiunii şi condamnat la 9 ani închisoare

A evadat cu prof. univ. Vasile Cristescu, în timp ce erau transportaţi din lagărul Miercurea Ciuc la Jilava şi a condus Comandamentul legionar "de prigoană", împreună cu prof. univ. Vasile Cristescu, urmând linia non-violenţei trasată de Căpitan

Rearestat în ian. 1939

Asasinat de autorităţi la 22 septembrie 1939, în masacrul elitei legionare, la penitenciarul Râmnicu Sărat

Achitat post-mortem şi reabilitat prin rejudecarea în 1940 a procesului din 1938.

SERGIU FLORESCU

? - 1939

Studii de Litere şi Drept, gazetar

Comandant legionar

Şeful legionar al regiunii Basarabia

Director al publicaţiei *România creştină* din Chişinău

Colaborator la revista *Garda de Fier*

Asasinat de autorităţi pe stradă în masacrul elitei legionare din 21/22 sept. 1939 cu alţi doi camarazi legionari în jud. Lăpuşna (Basarabia).

DUMINICĂ IONESCU

Preot

Membru al Senatului Legionar

Liturgisitor la Biserica Leon Vodă din Bucureşti

Duhovnic şi sfătuitor al Statului Major Legionar

Participant efectiv la tabăra de muncă pentru construirea sediului legionar din Bucureşti Noi, Casa Verde (1933), al cărei şef de şantier a fost Alec Cantacuzino

Parlamentar pe listele Partidului Total Pentru Ţară la alegerile din dec. 1937

Asasinat de autorităţi pe stradă în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939, fără nici o condamnare.

NICULAE TOTU

1901 - 1939

Avocat

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar)

Născut în com. Erbiceni din jud. Iași, în 1901

Membru în Frăția de Cruce din timpul liceului

Studii de Drept la Universitatea din Iași
Unul dintre consilierii Căpitanului

În 1936-1937 a participat cu echipa lui Ion Moța la războiul din Spania împotriva bolșevicilor, fiind decorat de generalul Franco.

Deputat pe listele Partidului Total Pentru Țară la alegerile din 1937

A scris nuvele în periodicele *Vremea* și *Cuvântul* (director: Nae Ionescu) și romanului istoric "*Căpitanul Andrei*"

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare în procesul celor 19 fruntași ai elitei legionare din iulie 1938 și deținut în închisoarea Râmnicu Sărat, împreună cu elita legionară

Asasinat de autorități în masacrul elitei legionare, în noaptea de 21/22 septembrie 1939, la Râmnicu Sărat

Achitat și reabilitat prin rejudicarea în 1940 a procesului din 1938.

BĂNICĂ DOBRE

1908 - 1939

Economist și publicist

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar)

Născut la 24 Iunie 1908 în Toxof (Constanța)

Licențiat al Academiei Comerciale din Cluj

Din 1928 a intrat în publicistică, colaborând frecvent la revistele *Luptătorul*, *Înfrățirea Românească*, *Buna Vestire* și la alte publicații naționaliste

S-a afirmat ca organizator al tineretului legionar din Cluj încă din 1930, fiind șeful studenților legionari clujeni în perioada 1930 - 1933

A luptat pe frontul anticomunist din Spania cu echipa condusă de generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, fiind decorat de generalul Franco. După întoarcere a publicat lucrarea *Crucificații*, conținând mărturii ale atrocităților bandelor bolșevice contra Bisericii Catolice.

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul elitei legionare din iulie 1938 și deținut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorități la Râmnicu Sărat, în masacrul elitei legionare, în noaptea de 21/22 sept. 1939

Achitat și reabilitat prin rejudicarea în 1940 a procesului din 1938.

EMIL ȘIANCU

? - 1939

Ofițer, avocat

Comandant legionar

Șeful legionar al jud. Cluj

Originar din Țara Moților

Ofițer de rezervă în armata austriacă, trece în tabăra Armatei Române (în primul război mondial)

Șef al Gărzii Naționale din Alba Iulia în iulie 1918

Apărător al moților în procesele acestora cu exploatarea străini (Tischler Mohr) ai pădurilor din Munții Apuseni, proces târăgănat de autoritățile corupte, în care Emil Șiancu a cheltuit o bună parte din averea sa. Tribun și idol al moților

A aderat la Mișcarea legionară încă de la început

Parlamentar pe listele Partidului Total Pentru Țară la alegerile din 1937

Aflat la Spitalul Militar Brașov, secția deținuți politici, a fost ridicat de acolo și asasinat (împușcat) de autorități în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939

Achitat și reabilitat post-mortem prin rejudicarea în 1940 a procesului din 1938 al celor 19 fruntași ai elitei legionare.

EUGEN IONICĂ

1905 - 1939

Conferențiar universitar, doctor în fizică și chimie

Comandant legionar

Șeful Asociației "Prietenii Legiunii"

Născut în 1905 în Zărnești, jud. Brașov. Studii la München, Zürich, Paris, doctor în științe fizico-chimice al Universității din Paris

Asistent la catedra de chimie tehnologică și electrochimie a Politehnicii București începând din 1930

A înființat laboratorul de chimie al Monetăriei Naționale

Arestat în 1938, condamnat la 5 ani închisoare în procesul elitei celor 19 fruntași ai legionare din iulie 1938 și deținut în închisoarea Râmnicu Sărat

Transferat la Spitalul Militar Brașov, secția deținuți politici, în dimineața zilei de 22 sept. 1939 a fost ridicat de la spital și asasinat (împușcat) de autorități în masacrul elitei legionare, într-o pădure de lângă Râșnov

Achitat și reabilitat post-mortem prin rejudicarea în 1940 a procesului politic din 1938.

ION BELGEA

1909 - 1939

Licențiat în Litere și filosofie

Comandant legionar din prima serie (1932)

Membru al prestigioasei grupări intelectuale legionare AXA

Membru al Comandamentului "de prigoană" în 1938-1939

Studii la Universitatea din București

Bibliotecar la Academia Română

Membru al primului cuib legionar din București (1927) întemeiat de Andrei C. Ionescu, apoi membru al cuibului AXA, cuib condus de Căpitan și Ion Moța

Personalitate de marcă a Mișcării, deosebit de apreciat de Căpitan pentru logica sa impecabilă

Colaborator al revistei legionare *Pământul Strămoșesc* de la apariția ei

A primit gradul de comandant legionar în prima serie, chiar la înființarea gradului (10 dec. 1932)

Membru în comandamentul legionar "de prigoană" în 1938, este desemnat de Căpitan ca șef al acestuia (după arestarea lui Radu Mironovici)

A urmat cu hotărâre linia non-violenței trasate de Căpitan: tăcere, răbdare

A fost prins și închis în lagăr în 1938, fără nici o condamnare

Asasinat de autorități în lagărul de la Vaslui în noaptea de 21/22 sept. 1939 în masacrul elitei legionare.

NICOARĂ IORDACHE

1906 - 1939

Conferențiar la catedra de chimie a Universității București, sub conducerea prof. G.C. Longinescu

Comandant legionar din prima serie (1932)

Membru al primului cuib legionar înființat în București, în 1927, sub conducerea lui Andrei C. Ionescu

Colaborator de la numărul I al revistei legionare *Pământul Strămoșesc*

Membru al Comandamentului legionar "de prigoană" în 1938

Membru al Comandamentului legionar "de prigoană" în 1938 (după arestarea Căpitanului), până când a fost arestat și el și transportat, fără nici o condamnare, în lagărul de concentrare de la Miercurea Ciuc

Asasinat de autorități în lagărul de la Miercurea Ciuc, în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939, rostind pentru toți un ultim "*Tatăl nostru*", după ce a fost legat împreună cu ceilalți 43 de camarazi pentru a fi împușcați.

ALEXANDRU CRISTIAN TELL

? - 1939

Avocat, publicist

Descendent al unei familii care a dat țării personalități politice importante

Comandant legionar, șeful legionar al județului Romanați (actual Olt)

Component al prestigioasei grupări de intelectuali legionari AXA

Membri al Serviciului Juridic al Mișcării

Secretarul Corpului Moța-Marin

A scris: *Domnia lui Carol I* (în colaborare cu Mihail Polihroniade), vol. I (1866-1877), Editura "Vremea",

București, 1937. 384 pag.

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 frunțași ai elitei legionare din iulie 1938 și deținut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorități la Râmnicu Sărat în noaptea de 21/22 sept. 1939, în masacrul elitei legionare

Achitat și reabilitat prin rejudicarea în 1940 a procesului din 1938

Reînhumat la Predeal în 1940, este scos și adus de mama sa în București, în cripta familiei Tell

VICTOR PUIU GÂRCINEANU

? - 1939

Avocat, doctor în Drept, publicist

Comandant legionar

Șeful legionar al jud. Muscel

Studii la Facultatea de Drept și de Litere

Colaborator al publicațiilor naționaliste: *Calendarul* (director: Nichifor Crainic), *Cuvântul* (director: Nae Ionescu), *Vestitorii*, *Rânduiala*, *Buna Vestire*

Intellectual de marcă al Mișcării Legionare

A scris:

La schitul lui Tărăță;

Din lumea legionară. București, 1937;

Viziunea legionară a realității (manuscris). București, 1938.

Fără nici o condamnare, închis în lagărul de concentrare de la Vaslui Asasinat de autorități în lagărul de la Vaslui în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939.

Notă: Fratele său, ofițerul Florin Gârcineanu, a fost, de asemenea, închis și asasinat de autorități în noaptea de 21/22 septembrie 1939, în lagărul de concentrare de la Miercurea Ciuc.

MIHAIL POLIHRONIADE

1906 - 1939

Avocat, doctor în Drept, gazetar

Comandant legionar, șeful legionar al garnizoanei București

Născut la Brăila

Licențiat în Drept la București în 1928

Legionar din anul 1933, membru al cuibului AXA (condus de Căpitan și Ion Moța)

Fondator și redactor al revistei legionare AXA (revistă de înaltă ținută intelectuală și morală, la care au participat și: Ion I. Moța, Alex. Constant, Vasile Marin, Ion Victor Vojen, Vasile Cristescu), colaborator la numeroase publicații naționaliste: *CUVÂNTUL* (director: Nae Ionescu), *Politica*, *Curentul* (director: Pamfil Șeicaru), *Ultima Oră*, *GÂNDIREA* (director: Nichifor Crainic), *CALENDARUL* (director: Nichifor Crainic), *Sânziana*, *Rânduiala*, *Cuvântul Studentesc*, *Sfarmă-Piatră*, secretar de redacție la *Vremea*, prim redactor la *Buna Vestire*

Ales parlamentar în dec. 1937 pe listele Partidului Totul Pentru Țară

A scris:

Criza Naționalismului (o analiză sintetică a situației ideologice din România anulului 1929). București, 1929;

Domnia lui Carol I (vol. I - 1866-1877). Editura Vremea, București, 1937 (384 pag. - în colaborare cu Alexandru Cristian Tell);

Tineretul și politica externă - București, 1937.

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 frunțași ai elitei legionare din iulie 1938 și deținut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorități în masacrul elitei legionare în noaptea de 21/22 septembrie 1939, când se afla în închisoarea Râmnicu Sărat.

Achitat și reabilitat prin rejudicarea în 1940 a procesului din 1938.

GRIGORE PIHU

1903 - 1939

Economist

Comandant legionar, șeful legionar al județului Durostor (Cadrilater)

Născut în 1903 în com. românească Sipșca din Albania de sud, stăpânită în acea vreme de turci, a absolvit Școala Superioară din Salonic

În 1925 a ajuns împreună cu un grup de colegi aromâni la studii în România

L-a cunoscut pe Corneliu Zelea Codreanu în 1930, în timpul protestelor studentești generate de persecutarea de către regimul național-tărănesc a aromânilor din Cadrilater și s-a alăturat cu toată energia Mișcării Legionare: "tineri cu

cari fac cunoștință: Papanace, Caranica, Pihu, Mamali, Anton Ciumetti, Ficata și Ghefe. (...) ...tineri aromâni, plecați din munții Pindului. **Cultură aleasă, o înaltă sănătate morală, buni patrioți. Construcție de luptători și de viteji. Oameni de jertfă.**" (Corneliu Zelea Codreanu - "Pentru legionari")

A absolvit Academia Comercială din București în 1930, fiind economist la Banca Națională până în 1938

Deputat de Durostor în urma alegerilor din dec. 1937, pe listele Partidului Totul Pentru Țară

În 1939 a fost ridicat de pe patul de spital și transportat în lagărul de la Miercurea Ciuc, fără nici o condamnare, apoi la secția de deținuți politici a Spitalului Militar Brașov

Asasinat de autorități în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939, s-a prăbușit la pământ purtând o cruce în brate.

SIMA SIMULESCU

1905- 1939

Profesor

Comandant legionar și șeful legionar al sectorului III București

Născut la Calafat

Licențiat al Facultății de Științe Fizico-Chimice și al Facultății de Matematică din București

Participant activ la manifestațiile studentești din 1922; închis la Jilava Implicat în 1934 în procesul I. Gh. Duca și achitat

Parlamentar pe listele Partidului Totul Pentru Țară la alegerile din dec. 1937

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare în procesul celor 19 frunțași ai elitei legionare din iulie 1938 și deținut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorități în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 septembrie 1939, în închisoarea Râmnicu Sărat

Achitat post-mortem și reabilitat la rejudicarea, în 1940, a procesului trucat din 1938.

PAUL CRAJA

1911 - 1939

Medic

Comandant legionar, președinte al Societății Studenților în Medicină din București - 1936

Născut în Macedonia, s-a stabilit în România, împreună cu familia, după primul război mondial

Licențiat al Facultății de Medicină din București

Conducător al studenților legionari macedoneni

În timpul prezidențiatului său la Societatea Studenților în Medicină s-a construit sanatoriul de odihnă pentru studenți din Mangalia, cu 130 de locuri

Arestat în 1938, condamnat la 7 ani închisoare, în procesul celor 19 frunțași ai elitei legionare din iulie 1938 și deținut în închisoarea Râmnicu Sărat

Asasinat de autorități la Râmnicu Sărat, în masacrul elitei legionare la 22 sept. 1939

Achitat și reabilitat prin rejudicarea în 1940 a procesului trucat din 1938.

1911 - 1939

Avocat

Comandant legionar – ajutor

Născut în com. Văleni din jud. Cahul, Basarabia, în 1911

Studii de Drept la Universitatea din București

Membre al comandamentului legionar "de prigoană" în timpul represiunii din 1938

Prins și închis în lagărul de concentrare de la Vaslui, fără nici o condamnare

Asasinat de autorități în lagărul de la Vaslui în noaptea de 21/22 septembrie 1939, în masacrul elitei legionare.

VALERIU CÂRDU

1911 - 1939

Studii de Drept la Cluj, poet, gazetar

Născut în com. Jam din jud. Caraș-Severin în 1911

Colaborator la publicațiile *Patria*, *Ecoul*, *Opinia noastră*, *Sfarmă-Piatră*, redactor șef la *Buna Vestire*, editor al publicațiilor *Cuvântul nou* și *Frontul* (Satu Mare).

A scris:

Povestea unui glonț (Cluj, 1933);

Cuiburi de lumină (versuri-reculegere, închinare, cinstire, legământ pentru jertfa lui Ion Moța și Vasile Marin pe frontul antibolșevic din Spania), București, 1937;

Moartea copilului,

Cartea pământului.

Fără nici o condamnare, închis în lagărul de concentrare de la Vaslui. Asasinat de autorități în masacrul elitei legionare în noaptea de 21/ 22 septembrie 1939, când se afla în lagărul de la Vaslui.

Notă: Din păcate, în arhiva redacției nu am găsit toate fotografiile personalităților prezentate.

Radu Gyr

Ne vom întoarce într-o zi,
ne vom întoarce neapărat.

Vor fi apusuri aurii,
cum au mai fost când am plecat.

Ne vom întoarce neapărat,
cum apele se-ntorc din nori
sau cum se-ntoarce, tremurat,
pierdutul cântec, pe viori.

Ne vom întoarce într-o zi,
și cei de azi cu pașii grei
nu ne-or vedea, nu ne-or simți
cum vom pătrunde-ncet în ei.

Ne vom întoarce ca un fum,
ușori, ținându-ne de mâni,
toți cei de ieri în cei de-acum,
cum trec fântânile-n fântâni.

Cei vechi ne-om strecura, tiptil,
în toate dragostele noi
și-n cântecul pe care și-l
vor spune alții, după noi.

În zămbetul ce va miji
și-n orice geamăt viitor,
tot noi vom sta, tot noi vom fi,
ca o sământă-n taina lor.

Noi, cei pierduți, re'ntorși din zări,
cu vechiul nostru duh fecund,
ne-napoim și-n disperări,
și-n răni ce-n piepturi se ascund.

Și-n lacrimi ori în mângăieri,
tot noi vom curge, zi de zi,
în tot ce mâine, ca și ieri,
va săngera sau va iubi.

Apariție de carte

Sub egida Acțiunii Române au apărut:

- ION DUMITRESCU-BORȘA – *CAL TROIAN ÎNTRA MUROS* (memorii legionare), iulie 2002

- CORNELIU ZELEA CODREANU – *DOCTRINA MIȘCĂRII LEGIONARE* (compendiu), iunie 2003

Pr. Ion Dumitrescu-Borșa

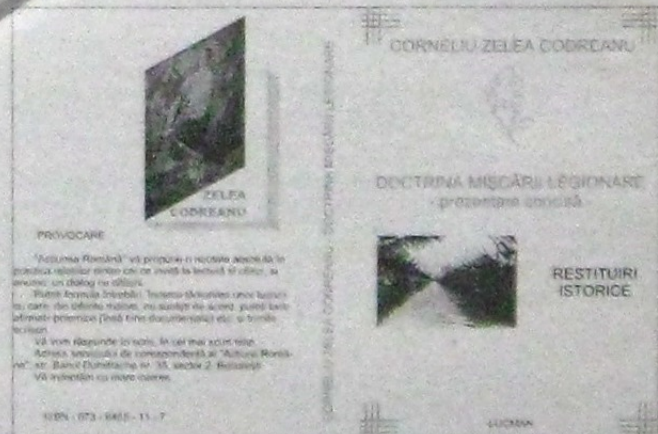
Cele mai interesante memorii legionare, scrise cursiv, captivant și cu sinceritate, fără formalisme și ocolșuri, de către o legendară personalitate legionară, lăsate ca spovedanie copiilor lui și publicate la 20 de ani de la moartea autorului.

Palmaresul părintelui în Mișcare este impresionant: aderă la Legiune în 1930 și devine comandant legionar după 2 ani, apoi comandant al Bunei Vestiri; unul dintre colaboratorii apropiați ai Căpitanului, aflat în centrul celor mai importante evenimente legionare, inspector al taberelor de muncă, secretar general al Partidului Totul Pentru Tară (expresia politică a Mișcării), decorat de gen. Franco pentru lupta ca voluntar

impotriva bolșevicilor din Spania, parlamentar pe listele Partidului *Totul Pentru Tară*; membru al comandamentului legionar în refugiu din Germania din 1939, a fost printre primii care au sesizat gravele abateri ale lui H. Sima de la linia legionară.

De dincolo de mormânt, părintele ne mai întinde o mână de ajutor în slujba adevărului.

Despre toate acestea și despre multe altele veți afla citind cartea. Cartea se găsește la editura (Bd. Al. I. Cuza nr. 91) și la adresa redacției.

Apariție editorială inedită, de dată recentă, volumul cuprinde principiile imuabile ale Mișcării Legionare, așa cum au fost formulate de însuși fondatorul Mișcării, extrase din întreaga sa operă ("Pentru legionari", "Cărticica șefului de cuib", "Circulări și manifeste", "Însemnări de la Jilava").

O lectură care deschide orizonturi nebănuite de cei mai mulți dintre noi, emoționantă prin simplitate, profunzime, căldură, chintesență de realism și idealism, de sentiment și rațiune, îndreptar al omului politic creștin.

Ideile și principiile exprimate în acest volum, puse în practică, au condus la ascensiunea spectaculoasă a unui mic grup de tineri spre suferințelor, prigoanelor, sacrificiilor sau ademenirilor.

O carte pe care n-o veți uita și care o găsiți în librării (Eminescu, Sadoveanu), la sala Dalles, la editura (Bd. Al. I. Cuza nr. 91) și la adresa redacției.

UNIRE, UNIRE, DAR ÎN JURUL CUI?

De ani de zile, de când activitatea mea mă pune prin voia întâmplării în legătură cu diverse personalități sau chiar persoane, mai mult sau mai puțin motivate de credință în cauza legionară, aud ca un refren universal reproșul, de ce continuăm să fim împărțiți în mai multe grupuri? de ce există codreniști, simiști, "șurșiști", "PP-iști" etc., că singura noastră șansă a deveni o forță politică ar fi să trecem peste micile divergențe, peste marile orgolii, să vedem mereu ce ne unește și nu ce ne desparte.

Am stat de multe ori și m-am gândit și eu, ca oricare, în sfânta mea simplitate. Întrebarea care îmi revenea de fiecare dată în minte era nu la problema ce mi se pune, ci la persoana care pune problema. Ar părea că puneam căruța înaintea cailor, dar ce am remarcat? Totdeauna, cei care puneau problema unității necondiționate făceau parte din următoarele categorii:

- cei mai mulți erau cei care nu aveau nici în clin, nici în mănecă cu Mișcarea Legionară.

- pe locul doi, cei care doreau să își certifice locul pe care pretindeau că îl ocupă în economia Legiunii;

- pe locul trei, cei mai mari dușmani ai reconcilierii

Punct și de la capăt.

Cine sunt cei mai mari dușmani ai reconcilierii?

- cei care își dau seama că pretențiile lor de șefie nu au nici o rațiune;

- cei care fug ca de dracul de posibila contaminare prin contact cu

ADEVĂRUL al actualilor lor partizani (cu exemplul că acestora, printre altele, li se recomandă sau li se interzic o parte din cărțile pe temă care apar).

Bineînțeles, în ordinea logică a expunerii, să vedem și care sunt argumentele acestor oameni.

Cei din afara Mișcării Legionare au un argument logic, la bunul simț al poporului român: "unirea face puterea". Lor le pot accepta acest argument, dar în nici un caz celor care cunosc situația din interiorul Mișcării Legionare!

Se invocă permanent îndemnul Căpitanului: "Unire, unire și iar unire". Păi când a lansat acest îndemn Căpitanul era greu să devii legionar. Se puneau multe condiții, nu o simplă adeziune, ca după 6 sept. 1940. Știu bine că această adeziune a adus multora ani grei de detenție sau chiar moartea. Nu au dorit-o nici ei, dar dacă după toate suferințele te ajută Dumnezeu să revii la o viață normală cel puțin din punct de vedere al rațiunii, când se deschid arhivele, adevărul este făcut public, nu pare normal să accepți lucruri absolut evidente?

Mă ispitesc mai deunăzi un camarad de toată cinstea, dacă îi socotesc pe simiști camarazi mei, și, spre indignarea multora, am răspuns că nu! V-am dat un prilej să mă faceli de două parale: cine este asta să facă aprecieri, ce trecut are, ce merite are etc., etc.

Dacă cineva își închipuie că trebuia să fi făcut ani grei de închisoare pentru a putea da un răspuns de bun simț, se înșală! Prima condiție ca un om să poată fi camarad este să considere adevărul ca pe primul lucru după Dumnezeu. A ignora adevărul, a ascunde adevărul, a proceda ca și cum nu l-ai cunoaște te descalifică pentru totdeauna - camarad cu cine? Cu cei care au promovat lozincă: "Codreanu fondatorul, Sima formatorul"? Dacă idolul lor a transformat sfânta doctrină legionară în politicianism, a transformat Mișcarea într-un partid politic cu nimic mai bun decât țărăniștii, liberalii sau alții, cine garantează că acum ar renunța la politica respectivului individ și ar reveni la linia normală? Cu excepția celor pe care dvs. îi numiți codreniști, toți ceilalți sunt simiști.

Dar faptul că și dvs. ne numiți "codreniști" nu vă spune nimic? Atunci care este relația dintre voi și Căpitan? Nu vedeți că vă dați de gol copilariește? Vreți să transformați acest apelativ într-un nume de reproș sau chiar mai mult. Nu vi se pare caraghios, cel puțin?

De câțiva ani încoace vă manifestați mai des atașamentul față de Căpitan. De puțini ani. Cu toată închistarea dumneavoastră ati constatat că sunteți un arbore fără rădăcini. Se poate așa ceva? Da, se poate, că-n bancurile cu Radio Erevan. Un arbore fără rădăcini este necesar. Ați văzut că sunteți percepuți în acest fel și ati luat măsuri. Dar numai pe hârtie și din când în când, declarativ. Ne poate pretinde cineva să ne așezăm de bună voie la remorca dvs.? Nu!

Nu vreau să întind polemica amintind de nerespectarea ordinilor Căpitanului din închisoare de liniște, de "greșelile" care au dus la asasinarea, rând pe rând, a fiecărui camarad nălmăț de Căpitan să ia conducerea în lipsa lui, nu dezvolt nici "greșelile" atentatului contra lui A. Călinescu, vezi Doamne, ca să se odihnească în pace Căpitanul, care a dus la masacrarea tuturor celor care aveau dreptul, dar mai ales calitatea de a prelua conducerea Mișcării etc.

Am ajuns astăzi să spunem lucrurilor pe nume! Așa este cinstit. Adevărul va supăra pe mulți.

Se pune întrebarea: în jurul cărei personalități să ne adunăm? Păi să vedem pe degete:

1) Omul cu cele mai multe merite, aparent doar, ar fi dl. Mircea Nicolau. Ce putem zice de domnia sa? În afară de opțiunea sa în cadrul Mișcării, numai de bine, îl cunosc puțin și singurul lucru pe care îl pot reproșa este disprețul total și nejustificat față de frații Căpitanului, îi face tichetele. În rest, nu îl "strică" decât starea biologică. Dacă ar fi crescut măcar un vlăstar pe lângă domnia sa! Probabil că terenul a fost nefavorabil.

2) Dl. profesor Constantin Iulian, președintele P.P.P. Nu mă exprim la adresa dumnealui, căci am avut cinstea să-i vorbesc doar o singură dată, într-o duminică, pe aleile Cismigului. Îi propuneam colaborarea în ajunul intrării din 1 Noiembrie 2002 unde legionari de cea mai mare valoare, din țară și din lume, au ales ultimul Senat Legionar, în frunte cu nicidecum suficient-pretutindut dr. Ionel ZEANĂ. A refuzat, și a doua zi la ședința P.P.P. a spus camarazilor lui, printre altele, că am condiționat cu schimbarea conducerii P.P.P. Și dacă aș fi gândit astfel, nu aș fi putut avea impertinența să îi propun așa ceva, dată fiind diferența de valoare dintre noi. Nu îmi permit să îl judec pe om. Dar rezultatele muncii sale, da, P.P.P. este ieșit complet din competiție, și asta nu din cauza legii electorale, ci datorită faptului că nu a reușit în ceea ce a întreprins.

3) Pe penultimul loc, dl. Șerban Suru, un tip inteligent, energic, prezentabil, dar lipsit de răbdare (sau mai bine zis nu a avut răbdare să i se recunoască aceste calități). A procedat exact ca modelul său, Honra Sima. A lăsat impresia că, în tot ce face, este cu un ochi la doctrină și cu celălalt la șefie. Nu este suficient un singur ochi la doctrină. Dar lucrurile se pot îndrepta. Din punctul meu de vedere nu este suficient să copiezi mecanic tot ce citești, nu este suficient să îmbraci cămașa verde. Trebuie, în primul rând, să iubești cu adevărat oamenii.

4) În sfârșit, a venit momentul să mă beștelească și pe mine. Declar cu mână pe inimă și pe cruce că nu am aptitudini de lider. Sunt un om exact ca oricare, de onunde. Jur că nu aspir la nici un fel de șefie (cel mult șef de cuib). **Dar nicidecum nu voi mai accepta să stau cu mâinile încrucișate să fac alții varză din Mișcarea Legionară.**

Constatare fără soluție nu fac două parale. Concluzia la care am ajuns: fiecare din cei enumerați să facem un pas înapoi, să ne străduim să fim drepi, să acceptăm vechile realități, să încercăm să ne cantonăm în trecut cu credințele noastre, dar să nu uităm că trăim ASTĂZI PENTRU MĂINE. Să creștem pe lângă noi vlăstare tinere și puternice, cu dragoste de Dumnezeu și de amărâta noastră Țară.

Dumnezeu ne va trimite la timp omul potrivit.

Nicador Zelea Codreanu

Concurs

Redacția lansează concursul "ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI", cu premii în cărți.

Condiții de participare: - vârsta max. 35 ani;

- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 25 ale lunii următoare apariției ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacție.

ÎNTREBARE (PENTRU LUNA SEPTEMBRIE): Cine și când a înființat Frăția de Cruce, ce semnificație a avut și cine s-a aflat la conducerea acestei organizații?

Premiu: Gheorghe Istrate - Frăția de Cruce, editura București, 1937.

NOTĂ REDACȚIONALĂ:

ACEST NUMĂR ESTE MULT MAI AMPLU DECÂT VIITOARELE NUMERE ALE ZIARULUI, DATORITĂ EVENIMENTELOR FOARTE IMPORTANTE CARE AU AVUT LOC ÎN SEPTEMBRIE, EVENIMENTE CARE NECESITAU O PREZENTARE MAI DETALIATĂ, MEMORIA MARTIRILOR LEGIONARI TREBUIA ONORATĂ.